

Edu-wsparcie

czasopismo elektroniczne
Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie



Biblioteka Pedagogiczna
w Ciechanowie

Nr 6/2016

Ciechanów 2016

Redakcja

Grażyna Brzezińska

Bożena Lewandowska

Monika Biedrzycka-Gładka

e-mail: biuletyn.bpiechanow@gmail.com

tel. 23 672 33 77

BIBLIOTEKA PEDAGOGICZNA W CIECHANOWIE

ul. 17 Stycznia 49

06-400 Ciechanów

tel. 23 672 33 77

<http://www.bpiechanow.edu.pl/>

bpiechanow@gmail.com

SPIS TREŚCI

OD REDAKCJI	1
FELIETONY	
Grażyna Brzezińska <i>Rozmowy o czytaniu (6). Wydawnictwa papierowe wracają do łask</i>	2
Z WARSZTATU NAUCZYCIELA	
Sylwia Piekarska <i>"Bajki i baśnie świata" w Bibliotece Pedagogicznej w Żurominie</i>	4
Marzena Rybicka <i>Budżet partycypacyjny w szkolnej bibliotece</i>	6
Jolanta Bilińska <i>Dzień Bajkowych Postaci</i>	8
WARTO WIEDZIEĆ	
Agnieszka Kołodziejka <i>Święta związane z biblioteką i czytelnictwem okazją do promocji biblioteki</i>	10
Anna Mieszkowska <i>Biblioterapia odkryta na nowo czyli uzdrawiająca moc książek</i>	15
Monika Biedrzycka-Gładka <i>Żaloba u dziecka</i>	19
Anna Wesołowska <i>O asertywności słów kilka</i>	24
Bożena Lewandowska <i>Sleeveface pomysłem na popularyzację czytelnictwa i bibliotek</i>	32
Mirosława Ostrowska <i>Biblioteki cyfrowe</i>	37
Mirosława Ostrowska <i>Biblioteka cyfrowa Otwórz Książkę</i>	37
RELACJE	
Anna Wesołowska <i>Spotkanie z doc. dr Leszkiem Zygnierem w mławskiej "Budowlance"</i> ...	42
ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE	
Mirosława Ostrowska <i>Wolontariat</i>	46
Mirosława Ostrowska <i>Technologia informacyjna w szkole</i>	49
POZNAJMY SIĘ – Adam Krzemiński	53
WARTO PRZECZYTAĆ	55
WSPIERAJ SWOJĄ BIBLIOTEKĘ	58

OD REDAKCJI

Przedstawiamy Państwu szósty numer czasopisma elektronicznego *Edu-wsparcie*, które powstaje w Bibliotece Pedagogicznej w Ciechanowie.

W aktualnym numerze sporo miejsca poświęcamy czytelnictwu, promocji książki i biblioteki. Przybliżamy ciekawe działania Szkoły Podstawowej nr 5 im. Władysława Broniewskiego w Ciechanowie prowadzone wspólnie z Biblioteką Pedagogiczną w Ciechanowie, a także Biblioteki Pedagogicznej w Żurominie, podjęte w ramach działań Narodowego Programu Rozwoju Czytelnictwa na lata 2016-2020. Polecamy interesujący artykuł o rozdysponowaniu funduszy przeznaczonych na zakup nowości w ramach tzw. „budżetu partycypacyjnego” w I Liceum Ogólnokształcącym im. Zygmunta Krasińskiego w Ciechanowie. Zastanawiamy się także nad przyszłością książek papierowych w dobie szeroko dostępnych książek elektronicznych.

Polecamy bogatą rubrykę „Warto przeczytać” a w niej m.in. artykuły dotyczące asertywności, żaloby u dziecka, historii bibliotek cyfrowych w Polsce. Przybliżamy Serwis Otwórz Książkę prowadzony w ramach Platformy Otwartej Nauki działającej w Interdyscyplinarnym Centrum Modelowania Matematycznego i Komputerowego Uniwersytetu Warszawskiego (ICM UW). Ponadto przedstawiamy najważniejsze święta związane z bibliotekami i czytelnictwem, będące okazją do ich promocji. Wszystkim bibliotekom polecamy znaną metodę terapii zajęciowej z wykorzystaniem literatury, czyli biblioterapię oraz *Sleeveface* – technikę fotografowania osób z zasłoniętą częścią ciała przez okładkę książki, czasopisma bądź płyty, która może być świetnym pomysłem na popularyzację czytelnictwa.

Tym razem w ramach cyklu „Poznajmy się...” chcemy przybliżyć Państwu sylwetkę Pana Adama Krzemińskiego, dyrektora Centrum Usług Wspólnych w Ciechanowie. Oprócz tego stałe rubryki: „Warto przeczytać” oraz „Zestawienia bibliograficzne” związane z aktualnymi kierunkami polityki oświatowej państwa.

Zachęcamy szkoły i biblioteki do promocji swojej oferty na łamach naszego pisma.
Zapraszamy do lektury aktualnego numeru.

Redakcja

Rozmowy o czytaniu (6) Wydawnictwa papierowe wracają do łask.

W dobie cyfrowego świata kilkakrotnie już ogłoszono „śmierć” publikacji drukowanych. Wydawcy stopniowo zmniejszali nakłady lub rezygnowali z wersji papierowej na rzecz elektronicznej. Zachłyśnięcie się Internetem i e-bookami zaczyna opadać i widać to już na rynku i w badaniach czytelniczych dotyczących czasopism i książek.

Spektakularnym wydarzeniem było wskrzeszenie amerykańskiego „*Newsweeka*”, który po 80 latach zniknął z kiosków w 2012 r. w formie papierowej, a w 2014 r. znów się pojawił (tylko dla prenumeratorów). W Polsce takiego powrotu doczekał się magazyn „*Secret Serwis*” – kultowe pismo o grach komputerowych – wydawany w latach 1993-2001. We wrześniu 2014 r. znów trafił w ręce czytelników i graczy (obecnie pod nazwą „*PIXEL*”). Wydawcy wyjaśniają, że była to odpowiedź na potrzebę ekskluzywnych informacji podanych w dobrym opakowaniu. Rytm wydawniczy i niskie nakłady podkreślają kolekcjonerski charakter tego typu magazynów. Podnosi to ich trwałość i dystansuje od pisemek pędzących za tymczasowymi newsami i ciekawostkami z życia gwiazd. Tak właśnie wyróżnia się modowy „*The Cut*”. Na papierze „opowiada o życiu” poprzez fotoreportaże, które nie odnajdują się na ekranach laptopów, a tym bardziej smartfonów. Podobną rolę odgrywa dodatek do *Gazety Wyborczej* „*Duży Format*”. Druk przyciąga też autorów. Pojawienie się na łamach medium papierowego daje większą satysfakcję, wymusza tworzenie bardziej ambitnych, przemyślanych tekstów.

Książki papierowe mają dodatkowy atut – wywołują w czytelniku poczucie przywiązania do fabuły i bohaterów. Postrzegamy je coraz częściej jako formę ucieczki od zalewu zwiędłych, przypadkowych informacji. Oczekujemy długich historii, wciągającej narracji, emocji, rozbudzenia wyobraźni.

Zgodnie z tymi oczekiwaniami książki znacząco w ostatnich latach spuchły. Badająca rynek wydawniczy firma amerykańska przeanalizowała 2,5 tys. pozycji, które ukazały się w XXI w. – wzięła pod uwagę książki najbardziej popularne i nagradzane.

FELIETONY

Okazało się, że najnowsze książki mają przeciętnie 400 stron, prawie 100 więcej niż w końcu XX w. Tę prawidłowość potwierdzają polskie lektury. *Inna dusza* Łukasza Orbitowskiego (laureata Paszportu Polityki 2016 r.) liczy 432 s., ale już *Księgi Jakubowe* Olgi Tokarczuk (wyróżnione nagrodą NIKE w 2016 r.) to 912 stron, a niedawny bestseller Eleanor Catton *Wszystko co łśni* to powieść na 936 stron. Duży format wybierają przede wszystkim twórcy kryminałów, powieści fantastycznych, sag, książek wydawanych cyklicznie. Chociażby: seria z *Harrym Potterem*, *Milenium*, *Igrzyska śmierci*, *Zmierzch*, *Gra o tron*, czy niedawno wydane 3 powieści Zygmunta Miłoszewskiego we wspólnej obwolucie : *Uwikłanie*, *Ziarno prawdy*, *Gniew*.

Jeszcze jeden atut. Te grube tomy, ekskluzywne magazyny nadal traktujemy jak cenny przedmiot. Biblioteka domowa wciąż świadczy o naszych upodobaniach, przynależności do kultury. Nawet najbardziej wyeksponowany tablet czy smartfon nie odgrywa takiej roli, co książka na półce.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Sylwia Piekarska

Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie. Filia w Żurominie

„Bajki i baśnie świata” w Bibliotece Pedagogicznej w Żurominie

W roku szkolnym 2016/2017 Biblioteka Pedagogiczna w Żurominie w ramach projektu „Wspomaganie przez czytanie” oferuje cykl bajek oraz baśni z całego świata, zakupionych w ramach Narodowego Rozwoju Programu Czytelnictwa na lata 2016-2020.

Październik	Baśnie węgierskie
Listopad	Baśnie arabskie
Grudzień	Baśnie polskie
Styczeń	Bajki chińskie
Luty	Bajki ukraińskie
Marzec	Baśnie afroamerykańskie
Kwiecień	Baśnie i bajki kurdyjskie
Maj	Baśnie polsko-śląskie
Czerwiec	Bajki żydowskie

Nawiązaliśmy współpracę ze szkolną świetlicą w Samorządowej Szkole Podstawowej nr 2 w Żurominie. Świetlica szkolna jest placówką opiekuńczo-wychowawczą, która przeznaczona jest dla uczniów klas młodszych i dzieci pozbawionych opieki rodziców w czasie ich pracy zawodowej. Jest to miejsce, w którym prowadzi się zorganizowaną działalność w celu racjonalnego wykorzystania czasu wolnego. Jest to także doskonałe miejsce do prowadzenia zajęć czytelniczych.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Wraz z nauczycielką panią Pauliną Szczepańską oraz dziećmi czytaliśmy baśnie węgierskie. W czasie zajęć rozwiązywaliśmy zagadki czytelnicze, dzieci otrzymały tematyczne kolorowanki oraz zakładki do książek. Całemu spotkaniu towarzyszyła wesoła atmosfera!



Dzieci wraz z opiekunem świetlicy, panią Pauliną Szczepańską



Dzieci wraz z nauczycielem bibliotekarzem BP Żuromin, Sylwią Piekarską

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Marzena Rybicka

I Liceum Ogólnokształcące im. Zygmunta Krasińskiego w Ciechanowie

Budżet partycypacyjny w szkolnej bibliotece

Jako nauczyciel zawsze próbuję patrzeć szerzej na możliwości, które daje mi praca w bibliotece szkolnej. Od dawna, więc stoję twardo na stanowisku (co wynika też z moich wcześniejszych publikacji w niniejszej gazecie), że ograniczanie się obecnie jedynie do dbania o książki i obsługi czytelników, jest po prostu – niewystarczające. Dlatego szukając kolejnych projektów do realizacji w naszym liceum w bieżącym roku szkolnym postawiłam tym razem na nowatorskie podejście w zakresie rozbudowywania księgozbioru. Mianowicie, podjęłam ostrożne ryzyko i oddałam część funduszy przeznaczonych na zakup nowych pozycji w ręce uczniów w ramach ustalania tzw. „budżetu partycypacyjnego”.



Biblioteczny Budżet Partycypacyjny

Wybory Krasiniak 2016

Pratchett, Twardoch, Sapkowski, a może Mickiewicz?

Biblioteczny Budżet Partycypacyjny to proces, w trakcie którego uczniowie decydują o wydatkowaniu części budżetu szkolnej biblioteki oddając głos na daną książkę, o którą wg Was powinien poszerzyć się krasiniakowy księgozbiór.

Głosowanie trwa od 23 września do 30 września 2016 roku.

Środki finansowe potrzebne na realizację projektu to suma, która pozwoli nam na zakup szeregu książek, więc szansa, że książki wybrane przez wielu z Was znajdą się już niedługo na naszych półkach jest bardzo prawdopodobna!

Głosujemy, wrzucając kartkę do urny wystawionej w naszej szkole na holu głównym lub wypełniając formularz na FB szkoły.

Ogłoszenie na FB o wyborach w ramach Bibliotecznego Budżetu Partycypacyjnego Krasiniak 2016

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Budżet partycypacyjny to proces decyzyjny, w ramach którego mieszkańcy (w naszym przypadku uczniowie) współtworzą budżet danej jednostki poprzez współdecydowanie o wydatkowaniu określonej puli środków publicznych (tutaj szkolnych). Pierwsze budżety partycypacyjne powstawały na początku lat 90-tych ubiegłego wieku w brazylijskim Porto Alegre (ok. 1 mln. mieszkańców), w Polsce natomiast modę na ten rodzaj aktywności społeczeństwa obywatelskiego wprowadziło w 2011 roku miasto Sopot¹. Z roku na rok coraz więcej podmiotów decyduje się na takie rozwiązanie, w tym także od 2015 roku - nasz Ciechanów². Aby cały proces budżetu partycypacyjnego miał sens powinien być nacechowany dużą dozą demokratyzmu.

W naszej szkole były to między innymi:

- dyskusje między podopiecznymi na temat ew. braków i interesujących nowości książkowych;
- powszechne wybory, podczas których każdy mógł wrzucić do urny głos na daną książkę;
- kampania informacyjna na szkolnych korytarzach i „krasiniakowym” profilu FB.

Finalnie, całe przedsięwzięcie wyszło znakomicie. Wbrew moim obawom oddźwięk wśród uczniów był duży, poznałam ich preferencje i gusta, a przez to pozyskamy książki spełniające uzasadnione oczekiwania odbiorców. Na marginesie dodam, że środki na poszerzenie licealnego księgozbioru pozyskaliśmy również z finansowania zewnętrznego – ubiegając się o wsparcie w ramach ministerialnego Priorytetu 3 Narodowego Programu Rozwoju Czytelnictwa (Rozwijanie zainteresowań uczniów poprzez promowanie i wspieranie rozwoju czytelnictwa wśród dzieci i młodzieży, w tym zakup nowości wydawniczych)³.

Kończąc chciałabym zachęcić wszystkich do przyjrzenia się pomysłowi budżetu partycypacyjnego pod kątem wdrażania własnych nowych projektów. Proces ten ożywia każdy podmiot i daje możliwość zbadania prawdziwych potrzeb i oczekiwań danej społeczności.

¹ W. Kęłbowski, Budżet partycypacyjny – krótka instrukcja obsługi. Warszawa: Instytut Obywatelski, 2013, s. 8.

² <https://bo.umciechanow.pl/>, dostęp 7.12.2016 r.

³ <http://www.mkidn.gov.pl/pages/strona-glowna/finanse/narodowy-program-rozwoju-czytelnictwa.php>, dostęp 7.12.2016 r.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Jolanta Bilińska
Szkoła Podstawowa nr 5 w Ciechanowie

Dzień Bajkowych Postaci

Najmłodszy uczniowie postanowili uczcić **Dzień Bajkowych Postaci**. Zamiast Kasi, Zosi i Adasia do Szkoły Podstawowej nr 5 w Ciechanowie przybyły Księżniczki, Rycerze, Królowie, Elfy i Czarownice a nawet odwiedził nas Wilk zaprzyjaźniony z Czerwonym Kapturkiem. Okazją do wcielenia się w ulubione postaci z bajek były warsztaty czytelnicze (24.11.2016) koordynowane przez bibliotekę szkolną, a przeprowadzone przez p. Małgorzatę Komor i p. Mirosławę Ostrowską – bibliotekarki z Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie. Zadaniem przewodnim realizowanym w ramach projektu **Narodowego Programu Rozwoju Czytelnictwa** były: popularyzacja literatury dziecięcej, rozwijanie wyobraźni u dzieci oraz pobudzanie nawyku czytania książek i odczucie terapeutycznej roli baśni. Ponadto: pozytywne skojarzenia z biblioteką oraz zachęta do korzystania z jej zasobów.



Zajęcia stanowiły kompilację zabawy i zadań intelektualnych. Podczas rozwiązywania krzyżówek dzieci popisywały się znajomością treści bajek i baśni. Koncentrując uwagę na poszczególnych pytaniach uważnie i z rozwagą podawały prawidłowe odpowiedzi.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Kolejnym etapem spotkania było obejrzenie i wysłuchanie baśni o charakterze terapeutycznym.



Dzięki wykorzystaniu grafoskopu i slajdom zobrazowano proces opowiadania bajek. Okazało się, że powszechnie znana treść o Brzydkim kaczątku i Misiu Kuleczce kryje w sobie wiele niespodzianek. Korzystając z późniejszej rozmowy z dziećmi oraz wysłuchując komentarzy rówieśników do zaprezentowanych baśni – uczniowie odkryli, że mówiły one m.in.: o tym, żeby nie oceniać

się wzajemnie po wyglądzie oraz, aby nie wyśmiewać się z cudzych niedoskonałości. Panie prowadzące, umiejętnie zainicjowały pogadankę o roli czytania w naszym życiu. Wspólnie wysnuto morały płynące z prezentowanych baśni.



Uczniowie zostali pochwaleni za kulturalne zachowanie, wiedzę oraz atrakcyjność kostiumów. Warsztaty zakończyły się oglądaniem wystawki książek oraz maskotek. Wszystkim dzieciom zostały przekazane życzenia od Mikołaja wraz ze słodkim poczęstunkiem. Ponadto otrzymały kolorowanki, które po wypełnieniu posłużą jako materiał do wystawki w Bibliotece Pedagogicznej w Ciechanowie.

Agnieszka Kołodziejska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

Święta związane z biblioteką i czytelnictwem okazją do promocji biblioteki

Spadający stan czytelnictwa oraz coraz rzadsze odwiedziny czytelników w bibliotekach spowodowały działania, które mają na celu propagowanie bibliotek i ich zbiorów w innej formie niż dotychczas. Biblioteki obok swojej statusowej działalności, takiej jak: gromadzenie, opracowywanie, udostępnianie i działalność informacyjna, zajmują się szeroko rozumianą popularyzacją nie tylko literatury, ale także imprez kulturalnych, okolicznościowych z kraju i ze świata. Święta obchodzone w bibliotece pełnią funkcję edukacyjną i promocyjną w środowisku lokalnym, ale nie tylko. Niniejszy artykuł opisuje najważniejsze imprezy czytelnicze, które organizowane w bibliotekach, szkołach czy innych instytucjach kultury stają się okazją do promocji czytelnictwa i bibliotek.

Dzień Bibliotekarza i Bibliotek obchodzony jest w Polsce 8 maja. Inicjatywa święta została zapoczątkowana przez Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich. Po raz pierwszy bibliotekarze świętowali w 1985 roku przy udziale Okręgowego Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich we Wrocławiu. Wydarzenie skierowane początkowo tylko do bibliotekarzy stało się powszechnie obchodzonym świętem rozpoczynającym Tydzień Bibliotek. W jego trakcie ksiąźnice w Polsce organizują konferencje, warsztaty, spotkania dla czytelników, konkursy itp. Dzień ten jest symbolem pracy bibliotekarza, w którym przedstawiane są dokonania i osiągnięcia zawodowe społeczeństwa bibliotekarskiego. W wielu bibliotekach jest to dzień „przebaczenia” kar dla dłużników.

Międzynarodowy Dzień Książki i Praw Autorskich (ang. *World Book and Copyright Day*) ustanowiony został przez UNESCO w 1995 roku, na wniosek rządu Hiszpanii i Międzynarodowej Unii Wydawców. Obchodzony jest co roku 23 kwietnia, a jego celem jest promocja czytelnictwa i edytorstwa oraz ochrony praw autorskich i własności intelektualnej. Pomysł organizacji święta zrodził się w Katalonii, gdzie 23 kwietnia przypada święto narodowe – jest to dzień świętego Jerzego, patrona Katalonii. Tego dnia kobiety obdarowywano, zgodnie z tradycją, czerwonymi różami – miał to być symbol krwi smoka,

WARTO WIEDZIEĆ

którego pokonał święty Jerzy. Mężczyźni zaś otrzymywali od pań książki. Data obchodów święta jest również związana z rocznicą urodzin lub śmierci kilku wielkich pisarzy tj. Williama Szekspira, Miguela de Cervantesa, Maurica Druon, Vladimira Nabokova. W Hiszpanii Dzień Książki i Praw Autorskich jest świętem oficjalnym już od roku 1930, od 1964 roku – w innych krajach hiszpańskojęzycznych, a od 2007 roku – także w Polsce. Obecnie święto jest celebrowane na całym świecie. W ramach Międzynarodowego Dnia Książki i Praw Autorskich trzy wielkie organizacje związane ze światowym rynkiem książki: Międzynarodowe Stowarzyszenie Wydawców (IPA), Międzynarodowa Federacja Sprzedawców Książek (IBF) oraz Międzynarodowa Federacja Stowarzyszeń i Instytucji Bibliotekarskich (IFLA) wybierają Światową Stolicę Książki na okres 12 miesięcy. W 2016 został nią Wrocław. Dzięki temu niezwykle prestiżowemu tytułowi Wrocław dołączył do takich miast jak Madryt, Bangkok, Amsterdam, Buenos Aires czy Toronto.

Międzynarodowy Miesiąc Bibliotek Szkolnych (ang. *International School Library Month*) – obchodzony w miesiącu październiku. Święto zostało zainicjowane w 1999 roku przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Bibliotekarzy Szkolnych (IASL) – organizacja zrzesza bibliotekarzy szkolnych, nauczycieli, wydawców oraz wszystkich ludzi, którym bliskie są problemy bibliotekarstwa szkolnego. Celem stowarzyszenia jest przede wszystkim rozwój bibliotek szkolnych we wszystkich krajach. Tydzień stał się okazją do tego aby zainteresować uczniów, nauczycieli, lokalne środowisko i władze działaniami bibliotek oraz podzielić się swymi pomysłami i problemami. Atmosfera święta pomaga tworzyć wizerunek bibliotek szkolnych jako miejsca przyjaznego, gościnnego i interesującego. Każdego roku obchody odbywają się pod innym hasłem, w 2016 roku – „Książka to dopiero początek...”.

Międzynarodowy Dzień Książki Dla Dzieci (ang. *International Children's Book Day*) – obchodzony jest 2 kwietnia. Został ustanowiony w 1967 roku przez Międzynarodową Izbę do spraw Książek dla Młodych Ludzi (IBBY). Obchodzone jest co roku, w dzień urodzin duńskiego baśniopisarza – Hansa Christiana Andersena. Dzień ten ma na celu upowszechnianie książek dla dzieci oraz wspieranie czytania przez najmłodszych. Jest wspaniałą okazją by pokazać młodemu czytelnikowi jak ważny jest nawyk czytania. Co roku gospodarzem święta jest inne państwo. Polska była organizatorem tego dnia w 1977 roku pod hasłem: „Książka moim oknem na świat”. W Czechach, które były organizatorem święta

WARTO WIEDZIEĆ

w 2007 roku, narodziła się akcja zwana „Nocą z Andersenem”, praktykowana również w Polsce, głównie w bibliotekach gdzie czytane są książki i dzieci uczestniczą w różnych imprezach w porze nocnej.

Międzynarodowy Dzień Pisarzy (ang. *International Writer's Day*) – obchodzony jest 3 marca. Święto ustanowione zostało w 1984 roku przez PEN Club, czyli Międzynarodowe Stowarzyszenie Pisarzy. Organizacja została założona w 1921 roku w Londynie przez Catherine Amy Dawson Scott i ma na celu promowanie przyjaźni oraz intelektualnej współpracy pomiędzy pisarzami z całego świata. Założycielem Polskiego Klubu Literackiego PEN w 1925 roku i pierwszym prezesem był Stefan Żeromski. Członkostwo dostępne jest dla wszystkich wykwalifikowanych pisarzy, dziennikarzy, tłumaczy, historyków oraz wszystkich zaangażowanych na polu literatury niezależnie od narodowości, rasy czy religii. W Polsce Światowy Dzień Pisarza nie jest jeszcze popularnym świętem. Jednak niektóre instytucje takie jak biblioteki, szkoły, przedszkola, organizacje związane z poezją, poetami i pisarstwem obchodzą tę uroczystość. Z tej okazji organizowane są rozmaite spotkania autorskie czy wieczory literackie.

„Cała Polska czyta dzieciom” jest ogólnopolską kampanią społeczną zainaugurowaną 1 czerwca 2001 r. przez Fundację „ABCXXI – Cała Polska czyta dzieciom”, której misją jest wspieranie zdrowia psychicznego, umysłowego i moralnego dzieci i młodzieży poprzez działania oświatowe, edukacyjne, organizacyjne i lobbingowe. Inicjatorką przedsięwzięcia jest Irena Koźmińska, założycielka i prezes Fundacji, której działalność uświadamia społeczeństwu ogromne znaczenie głośnego codziennego dwudziestominutowego czytania dla jego zdrowego i wszechstronnego rozwoju. W czerwcu 2002 roku Fundacja „ABCXXI” zorganizowała I Ogólnopolski Tydzień Czytania Dzieciom, w którym wzięło udział ponad 150 miejscowości. Obchody przypadają 1-8 czerwca. Z tej okazji w całej Polsce odbywają się akcje głośnego czytania w przedszkolach, bibliotekach, szkołach.

Miesiąc czerwiec jest **Świętem Uwalniania Książek**, czyli tzw. *Bookcrossingu*. Jest to idea nieodpłatnego przekazywania książek poprzez pozostawianie ich w miejscach publicznych, jak również w miejscach celowo utworzonych tzw. półkach bookcrossingowych (stoliki, regały, gabloty), po to, by znalazca mógł je przeczytać i przekazać dalej. Idea

WARTO WIEDZIEĆ

krążącej książki narodziła się w Stanach Zjednoczonych w 2001 roku, jej inicjatorem był programista komputerowy, Ron Hornbaker. Swój pomysł nazwał bookcrossingiem (po polsku wymiana książek, książko-krażenie, książka w podróży). W Polsce święto zainaugurowano w 2003 roku z inicjatywy Macieja Śłużyńskiego, Lechosława Gawrońskiego i Tomasza Brzozowskiego. Od roku 2004 bookcrosserzy w Polsce obchodzą Ogólnopolskie Święto Wolnych Książek, organizując marsze i happeningi. Dzięki akcji w obiegu jest 260 186 tys. książek, oraz funkcjonuje ponad 20 tysięcy pólek bookcrossingowych.

Ogólnopolski Dzień Głośnego Czytania obchodzony jest 29 września. Święto zostało ogłoszone w 2001 roku z inicjatywy Polskiej Izby Książki. Święto jest doskonałą okazją do podkreślenia licznych zalet głośnego czytania. Psychologowie zgodnie twierdzą że czytanie dziecku na głos uczy je języka i myślenia, rozwija pamięć i wyobraźnię, przynosi wiedzę i wzorce dobrych zachowań, wzmacnia samouczenie. Czytanie niemowlęciu stymuluje jego umysł i buduje skojarzenie czytania z przyjemnością, czytanie na głos kilkulatkowi pozwala mu zrozumieć siebie i świat, wspólne czytanie z nastolatkiem pozwala zachować lub odbudować więź i pomaga mu w pokonaniu wielu problemów wieku dorastania. Idea głośnego czytania znalazła uznanie wśród aktorów, lekarzy, nauczycieli, terapeutów rodziców, a nawet polityków. Z tej okazji w przedszkolach, szkołach, bibliotekach i innych instytucjach 29 września organizuje się wspólne głośne czytanie książek.

Światowy Dzień Pluszowego Misia obchodzony jest 25 listopada. Święto zostało ustanowione w 2002 r. dokładnie w setną rocznicę powstania tej popularnej maskotki, a jej historia jest bardzo ciekawa. W 1902 roku prezydent Stanów Zjednoczonych Theodore Roosevelt wybrał się na polowanie. Jeden z towarzyszy prezydenta postrzelił małego niedźwiadka i zaprowadził go do Roosvelta, który ujrawszy przerażone zwierzątko kazał je natychmiast uwolnić. Sprawę opisał „Washington Post”, a za sprawą karykaturzysty Clifforda Berrymana powstał rysunek jak prezydent Roosvelt broni niedźwiadka. Jego grafika ukazała się w gazecie „The Washington Post” i dla sklepikarza z Brooklynu, Morrisa Mitchoma, imigranta z Rosji stała się inspiracją do produkcji pluszowych niedźwiadków o nazwie „Teddy’s Bear” (Teddy – od zdrobnienia imienia *Theodore*, *bear* – ang. niedźwiedź), za specjalnym pozwoleniem prezydenta. Miś stał się bohaterem utworów dla dzieci, z których najbardziej znanym jest Kubuś Puchatek stworzony w 1926 przez brytyjskiego pisarza Alana

WARTO WIEDZIEĆ

Alexandra Milne'a. Innym niedźwiedzim bohaterem książek dla dzieci jest „Miś Paddington”. W Polsce popularne były dobranocki przedstawiające misia, np. „Miś Uszatek” czy „Colargol”. Z okazji tego święta w przedszkolach, szkołach, bibliotekach i innych instytucjach odbywają się przedstawienia, konkursy, spotkania autorskie i liczne zabawy.

Ogólnopolski Tydzień Bibliotek to akcja organizowana od 2004 r. przez Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich, a rozpoczyna ją Dzień Bibliotek i Bibliotekarza, przypadający 8 maja. Święto ma na celu zwrócenie uwagi szerokiej opinii publicznej na problematykę upowszechniania czytelnictwa, role bibliotek w życiu społecznym i kulturalnym oraz popularyzację różnorodnych form pracy z czytelnikiem. Jest akcją społeczną angażującą wszystkie rodzaje bibliotek, centra kultury, szkoły, placówki oświatowe, wydawnictwa. Z tej okazji odbywają się spotkania autorskie, kiermasze książek, dyskusje, koncerty oraz wiele atrakcji dla dzieci i młodzieży. Co roku akcja ma inne hasło wiodące, w roku 2016 brzmiało ono: „Biblioteka inspiruje”.

Anna Mieszkowska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

Biblioterapia odkryta na nowo – czyli uzdrawiająca moc książek



<http://www.pedagogiczna.pl/index.php/1732-i-ogolnopolski-dzien-biblioterapii>

Jednym z kierunków polityki oświatowej w roku szkolnym 2016/2017 jest upowszechnianie czytelnictwa oraz rozwijanie kompetencji czytelniczych wśród dzieci i młodzieży. Realizując te założenia, nauczyciele wykorzystują w swojej pracy z podopiecznymi między innymi elementy biblioterapii.

Czym jest biblioterapia?

Samo pojęcie biblioterapii nie jest oczywiście czymś nowym. Już w czasach starożytnych dostrzegano jak wielką moc mają książki. W wejściu do biblioteki w Aleksandrii widniały słowa „**Psyches iatreion**” - **Lecznica dla duszy**. Już wtedy zatem dostrzegano jak wielki wpływ na człowieka ma literatura. Na początku XIII wieku stosowano w ramach terapii w szpitalach w Kairze czytanie Koranu, natomiast w Europie w XVIII wieku włączano teksty religijne do programów leczenia psychicznie chorych. Jak głosi legenda również baśniowa Szeherazada czytała baśnie, by wyleczyć sułtana z depresji.

Literatura, książka już kilka wieków wstecz pełniła zatem rolę pocieszyciela, terapeuty. Z upływem lat pojawił się termin *biblioterapia* na określenie posługiwania się słowem pisany w pomocy ludziom. Samo pojęcie wywodzi się od dwóch słów greckich: *biblion*- oznacza książkę i *therapeo*- leczę. Biblioterapia definiowana bywa wielorako: terapia książką, terapia przez czytanie, literaturoterapia. Pani Irena Borecka traktuje biblioterapię

WARTO WIEDZIEĆ

jako „działanie terapeutyczne oparte o stosowanie materiałów czytelniczych rozumianych jako środek wspierający proces terapeutyczny w medycynie. Jest rodzajem psychicznego wsparcia, pomocy w rozwiązywaniu osobistych problemów, rodzajem oparcia w procesie osiągania bezpieczeństwa, może być środkiem do realizacji potrzeb”.

Literatura stwarza przestrzeń do dialogu z samym sobą i drugim człowiekiem. W ujęciu psychologicznym biblioterapia jest techniką psychoterapeutyczną, która polega na leczniczym oddziaływaniu na psychikę odpowiednio dobraną przez psychoterapeutę literaturą. Książka ma wzmocnić pacjenta, aby on sam mógł rozwiązać swój problem, daje mu wsparcie w tym zmaganiu się z przeciwnościami.

Uzdrowiającą moc książki można wykorzystywać oczywiście zarówno w pracy z dorosłymi odbiorcami jak i z dziećmi. Nauczyciel, jako osoba kształtująca przyszłego człowieka, powinien pamiętać o wielkiej terapeutycznej sile literatury dziecięcej. Niestety, w historii tego rodzaju piśmiennictwa nie zawsze tak było. Kiedyś literaturę dziecięcą postrzegano przede wszystkim w aspekcie wychowania w posłuszeństwie i grzeczności. Dopiero na początku XX wieku pojawiły się głosy, iż literatura dla dzieci powinna przede wszystkim rozbudzać zainteresowania czytelnicze, zaspokajać ciekawość, ale także udzielać odpowiedzi na ważne pytania, przekazywać wartości



<http://www.biblogtecarios.es/lauramartinez/la-biblioterapia-un-instrumento-social/>

moralne oraz dostarczać wielu wzruszeń. Aby książka spełniła wszystkie wyżej wymienione funkcje biblioterapeutyczne musi być właściwie dobrana, zarówno do wieku odbiorcy jak i do zaistniałego problemu. Umiejętnie wybrana literatura pozwoli na bardziej świadome kierowanie osobą oraz wsparcie poprzez akceptację, szczególnie gdy dziecko jest w takiej samej sytuacji jak bohater. Szczęśliwe zakończenie buduje nadzieję i wiarę w sukces.

Rozważając terapeutyczne oddziaływanie literatury na młodego czytelnika warto wspomnieć nazwisko Bruno Bettelheima, który w książce *„Cudowne i pożyteczne. O znaczeniach i wartościach baśni”*, „odkrył” baśnie dla terapii książką. Baśnie to jeden

WARTO WIEDZIEĆ

z najstarszych gatunków literackich, który przeszedł długą drogę ewolucji. W baśniowych utworach możemy znaleźć próbę odpowiedzi na dwa podstawowe pytania, jakie człowiek stawiał sobie od stuleci: jaki jest ten świat, jakie reguły nim rządzą i jak sobie poradzić z zagrożeniami. Baśnie są ulubioną lekturą także dzieci. Ich siła polega na tym, iż rzeczywistość kreowana w baśniach jest zgodna z myśleniem dziecka, dzięki czemu pozwala mu zrozumieć świat, samego siebie, wprowadza ład i porządek. Baśń w psychoterapii może być różnie stosowana. W pracy z dziećmi przede wszystkim jako wzorzec określonych zachowań, pomaga ponadto wejrzeć we własne problemy. Jej rola polega zatem na uświadomieniu lęków, ich genezy, baśń jest pomocna w nabywaniu nowych wzorów działania.

Wśród metod biblioterapeutycznych, które redukują lęk u dzieci wymienia się oprócz baśni, jeszcze bajki i zabawę. W potocznym języku używa się zamiennie tych pojęć, jednak te utwory literackie mają inne charaktery. W publikacjach dla dzieci używa się najczęściej pojęcia bajki terapeutycznej. Bajka terapeutyczna jest utworem adresowanym do dzieci w wieku od 4 do 9 lat. Świat przedstawiony w utworze widziany jest z dziecięcej perspektywy, bohaterami bywają czarodziejskie postacie, ale magia rzadko pomaga rozwiązywać trudne sytuacje. Celem tych bajek jest uspokojenie, zredukowanie problemów emocjonalnych i wspieranie we wzroście osobistym. Bajki terapeutyczne możemy je podzielić na trzy rodzaje:

- ✦ relaksacyjna – celem jest uspokojenie dziecka;
- ✦ psychoedukacyjna – celem jest wprowadzenie zmian w szeroko rozumianym zachowaniu dziecka;
- ✦ psychoterapeutyczna – inspiracją są wspomniane wcześniej baśnie (są dłuższe i mają rozbudowaną fabułę) i bajki psychoedukacyjne. Cele to: zaspokojenie potrzeb, wsparcie poprzez zrozumienie, akceptację, przekazanie odpowiedniej wiedzy o sytuacji lękotwórczej i wskazanie sposobów radzenia sobie z nią.

Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie znając tę niezwykłą, uzdrawiającą moc książek, zakupiła do swoich zbiorów w ramach Narodowego Programu Rozwoju Czytelnictwa książki, które można wykorzystać w biblioterapii zarówno dorosłych i dzieci.

WARTO WIEDZIEĆ

Spośród nowych biblioterapeutycznych pozycji dla dorosłych, książką o której warto wspomnieć jest książka Jorge'a Bucay'a „*Pozwól, że Ci opowiem... bajki które nauczyły mnie jak żyć*”. Jest to zbiór historii, przypowieści, bajek i anegdot wywodzących się z różnych stron świata oraz tradycji: żydowskiej, buddyjskiej czy chrześcijańskiej. Adresatem przedstawionych historii może być każdy współczesny człowiek, zabiegany, zagubiony wśród wielu problemów dnia codziennego. Bohaterem tej niezwyklej książki jest Demian, mężczyzna poszukujący drogi do prawdy. Próbuje on zrozumieć zasady rządzące jego losem. Na swojej drodze spotyka nietypowego terapeutę, który stosuje swoistą metodę leczenia – opowiada bajki. Czy pomogą one Demianowi zrozumieć swoje życie...?

W latach dzieciństwa, młodości podatność na wzory jest bardzo silna. Dziecko chłonie wzorce, które decydują o jego przyszłych wyborach i które on zaadoptuje jako własne. W zbiorach Biblioteki Pedagogicznej pojawiły się nowe tytuły, które można wykorzystać w pracy biblioterapeutycznej z najmłodszymi odbiorcami. Jest to między innymi książka Madonny „*Jabłko Pana Peabody'ego*”, która porusza temat plotki i jej niszczycielskiej siły. Książka „*Dżok: legenda o psiej wierności*” Barbary Gawryluk, opowiada o wielkim przywiązaniu psa do człowieka.

Podsumowując rozważania o uzdrawiającej mocy książek należy stwierdzić, iż niezaprzeczalnie literatura pełniła i pełni nadal bardzo istotną rolę w terapii i profilaktyce w pracy z każdym odbiorcą. Czytanie odpowiednio dobranych książek, a w przypadku dzieci bajek i rozmawianie o nich, pomaga zbudować poczucie zaufania, bezpieczeństwa i zrozumienia.

Dlatego czytamy, bo CZYTANIE POMAGA

Bibliografia

KOŹMIŃSKA Irena, OLSZEWSKA Elżbieta. Wychowanie przez czytanie. Warszawa : Świat Książki, 2010. ISBN 978-83-247-1842-9.

MOLICKA Maria. Bajkoterapia : o lękach i nowej metodzie terapii. Poznań : Media Rodzina, 2002. ISBN 83-7278-041-2.

Monika Biedrzycka-Gładka
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

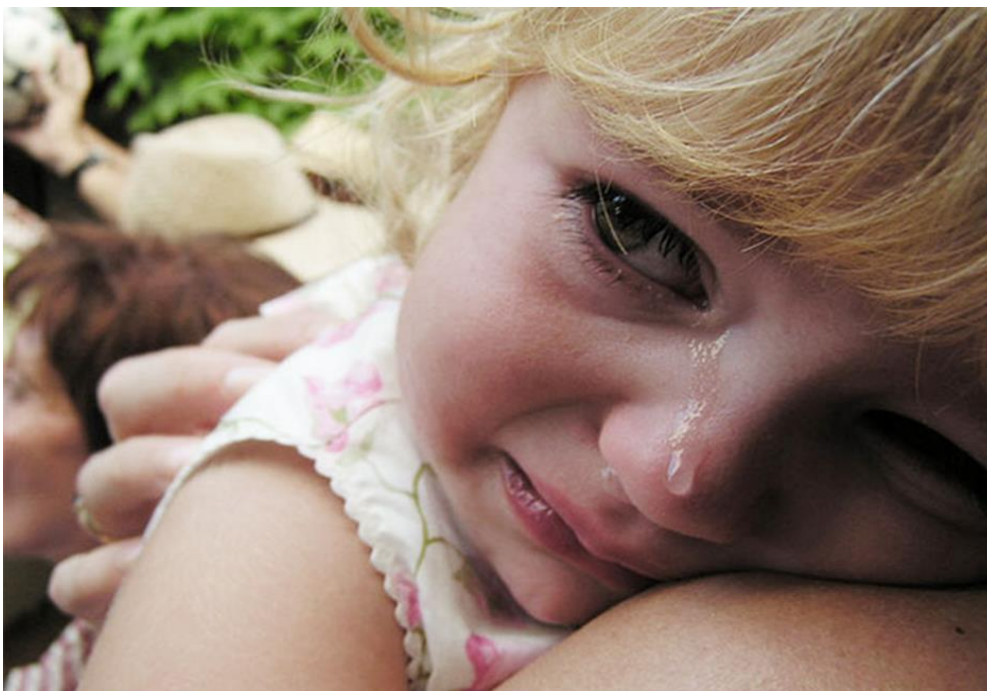
Żałoba u dziecka

Radzenie sobie ze śmiercią bliskiej osoby jest zadaniem trudnym i bolesnym. Gdy śmierć dotyka także dziecka, my, dorośli, bardzo często nie wiemy, jak się zachować, aby pomóc dziecku w przeżyciu żałoby. Czujemy się bezradni wobec uczuć dziecka a także swoich własnych, więc unikamy tematu czy też odruchowo mówimy „nie płacz”. Czasami wręcz uważamy, że lepiej jest nie rozmawiać z dzieckiem o śmierci, żeby nie prowokować go do wyrażania swoich emocji. W takiej sytuacji z upływem czasu, temat śmierci staje się tematem tabu. W rodzinie nie rozmawia się o swoich przeżyciach ani o zmarłych.

Bardzo często możemy spotkać u dorosłych postawę przemilczania tematu straty – „Nie rozmawiajmy o śmierci, bo to taki smutny temat”. Śmierć nie jest tematem mile widzianym. Dorośli często tłumią swoje przeżycia związane z żałobą, nie wyrażając ich. Starają się „trzymać”, uznając to, błędnie zresztą, za umiejętność dobrego radzenia sobie z żałobą. Udają, że wszystko jest „po staremu”, nic się nie zmieniło. A przecież śmierć rodzica czy rodzeństwa w życiu dziecka oznacza konieczność wprowadzenia ogromnej liczby zmian, które obejmują prawie każdy obszar życia. Nie da się przejść nad stratą do porządku dziennego i żyć dalej tak „jakby nic się nie wydarzyło”.

Bez pomocy ze strony dorosłych, bez umożliwienia dziecku odreagowania emocji (których przecież po doświadczeniu śmierci ważnej osoby w dziecku musi być mnóstwo), żal po stracie utrzymuje się bardzo długo (bywa że całe życie) i daje o sobie znać w różnych chwilach (zwłaszcza ważnych momentach życiowych), także w życiu dorosłym.

Zdaniem badaczy oraz terapeutów zmierzenie się ze swoimi uczuciami, ich pełne przeżycie i wyrażenie na zewnątrz (zamiast tłumienia i odcinania się od uczuć), chroni przed zaburzeniami emocjonalnymi i psychicznymi a także umożliwia rozpoczęcie nowego etapu w życiu.



<http://dziecisawazne.pl/dziecko-w-zalobie-jak-dziecko-rozumie-smierc/>

Jak pomóc dziecku poradzić sobie ze stratą?

Można wyróżnić trzy etapy przeżywania straty:

- etap pierwszy – szok, zaprzeczanie, nie przyjmowanie straty do wiadomości;
- etap drugi – doświadczanie bólu, samotności, tęsknoty, przygnębienia, lęku, złości szukania winnego tego, co się stało;
- etap trzeci – stopniowa adaptacja do życia bez osoby, która umarła, zmiany w zachowaniu (nowe aktywności, nowe związki), pogodzenie się ze stratą.

Dziecko, które straciło kogoś bliskiego – może to być osoba, a może to być zwierzę – wymaga zaspokojenia kilku potrzeb, aby mogło w pełni przeżyć żałobę. Przede wszystkim potrzebuje informacji i wyjaśnień zgodnych z prawdą na temat śmierci bliskiej osoby. Nie powinno mieć miejsca okłamywanie dziecka i dawanie mu nadziei, na coś co jest nie możliwe. Na przykład w sytuacji śmierci rodzica mówienie „że mama leży chora w szpitalu, ale wróci jak wyzdrowieje”. Najlepiej, gdy złe wieści przekazuje dziecku ktoś mu bliski – wtedy dziecko widzi też emocje u osoby dorosłej a także może zadawać jej pytania. Dziecko powinno także mieć możliwość pożegnania się ze zmarłym np. poprzez udział w pogrzebie (nie wolno jednak go do tego zmuszać i trzeba je na to przygotować tzn. opisać co się będzie działo, jak zmarły będzie wyglądał i jak będą się zachowywać inni uczestnicy pogrzebu).

WARTO WIEDZIEĆ

Można zapytać dziecko czy chciałoby coś powiedzieć zmarłemu albo coś mu ofiarować (np. rysunek, zabawkę, list). Podczas pogrzebu powinna być wyznaczona konkretna osoba, bliska dziecku, która zaopiekuje się nim w czasie pogrzebu.

Trzeba umożliwić dziecku wyrażenie swoich myśli i emocji, których doświadcza w związku ze śmiercią. Pamiętajmy, że nie wyrażone uczucia nie znikają, tylko „odkładają się” i kiedyś dadzą o sobie znać (w sytuacji, gdy na przykład nie będzie nikogo bliskiego, kto mógłby udzielić dziecku wsparcia). Uczucia dzieci mogą być bardzo różne, czasem trudne do zaakceptowania przez dorosłych (np. gniew do zmarłej osoby), a właśnie akceptacja tych uczuć jest bardzo ważna. Dziecko może swoje emocje werbalizować, okazywać w zachowaniu np. poprzez zabawę. Dziecko w żałobie wymaga wsparcia fizycznego (m.in. zapewnienia posiłków, snu, odpoczynku, aktywności fizycznej) oraz wsparcia emocjonalnego (zaspokojenie poczucia bezpieczeństwa, troski) i duchowego (rozmów na temat sensu życia i śmierci). Nie bójmy się tego, że nie znamy odpowiedzi na dziecięce pytania, bo tak naprawdę to najważniejsze jest samo ich zadawanie.

W procesie żałoby dziecko na nowo musi sobie „poukładać relację” ze zmarłą osobą. Śmierć nie kończy relacji ze zmarłym – zostają przecież wspomnienia, zdjęcia, filmy czy rzeczy, które do niego należały. Można odwiedzać grób osoby zmarłej czy miejsca dla niego ważne. Czasami jednak mamy wręcz tendencję do unikania miejsc, które mogą przypominać o zmarłym, ale należy pamiętać, że nie można poradzić sobie ze stratą nie odczuwając bólu. Dlatego należy wspierać dziecko w przeżywaniu jego emocji, nie zabraniać mu płaczu. Dziecko powinno opowiadać o swoich doświadczeniach, wypląkać swoją krzywdę. Jeśli dzieci mają nieprzyjemne wspomnienia o zmarłym są w trudniejszej sytuacji, bo nie zawsze akceptowane jest „mówienie o zmarłym źle” lub wspomnienia takie mogą wyzwać poczucie winy. Dobrze jednak, gdyby dzieci mogły podzielić się nimi z kimś zaufanym.

Dziecko w żałobie musi na nowo zbudować swoją tożsamość już bez osoby zmarłej. Może zachowywać się, odczuwać i myśleć w sposób zupełnie inny niż wcześniej lub charakterystyczny dla wcześniejszego poziomu rozwoju. Może przeżywać różne lęki np. o to, że drugi rodzic także umrze. Dziecko może zadawać pytania o sens życia i śmierci. Poszukiwanie odpowiedzi jest ważnym choć bolesnym procesem.

Bardzo ważne jest by dziecko przeżywające żałobę mogło być nadal dzieckiem a dorośli pełnili rolę opiekuna troszczącego się o dziecko. Trzeba mieć świadomość tego, że

WARTO WIEDZIEĆ

dziecko będzie wymagało wsparcia przez długi czas. Czasem dzieje się tak, że dziecko traci jednego rodzica na skutek jego śmierci, a drugiego na skutek niedostępności emocjonalnej i tak naprawdę zostaje samo. W ważnych dla dziecka momentach życiowych (zarówno trudnych, jak i radosnych – np. święta, zakończenie roku szkolnego), a także pod wpływem bodźców kojarzonych ze zmarłą osobą (np. podobny dźwięk głosu, zapach perfum, których używała) mogą się zdarzać wybuchy emocjonalne.

Strata rodzeństwa oznacza dla dziecka utratę towarzystwa, wzoru do naśladowania, więzi z rodzeństwem a także często niedostępność emocjonalną rodziców. Rodzice mogą się stać nadmiernie kontrolujący, nadopiekuńczy albo emocjonalnie oziębli. Śmierć siostry czy brata wpływa bardzo poważnie na obniżenie poczucia własnej wartości a także generuje poczucie winy u rodzeństwa.

Zadaniem rodzica jest stworzenie domu, w którym dzieci będą się czuły bezpieczne ze swoimi uczuciami i myślami. Aby mogły przeżyć żałobę po swoim, wyrazić swój żal i doświadczyć akceptacji siebie wraz z tą formą przeżywania.

Czego potrzebują nastolatki?

Pomimo tego, że małe dzieci wydają się bardziej bezbronne wobec śmierci, to także u starszych dzieci żałoba jest bardzo ciężkim doświadczeniem, zwłaszcza jeśli pokrywa się z i tak trudnym dla nich okresem dojrzewania.

Nastolatek także potrzebuje pewności, poczucia bezpieczeństwa i stabilizacji. Warto rozmawiać o tym, jak sobie radzi z trudnościami, jak na nowo zorganizować życie w domu. Dać mu obecność w ważnych dla niego momentach życiowych. Starsze dzieci także mają potrzebę czułości, troski, bycia kochanym oraz uważnie wysłuchanym. Należy umożliwić utrzymanie więzi ze zmarłym np. poprzez odwiedzanie grobu, oglądanie zdjęć i filmów, zachowanie pamiątek po zmarłym a także rozmów o zmarłym. Nastolatek także powinien mieć możliwość dzielenia się swoimi uczuciami i myślami oraz znalezienia ulgi w bólu i rozpacz (płacz, cierpliwe przeżywanie żałoby poprzez dzielenie się przeżyciami).

Czego potrzebuje dziecko, którego rodzic jest nieuleczalnie chory?

Dziecko, którego rodzic jest nieuleczalnie chory potrzebuje zaspokajania swoich potrzeb emocjonalnych i fizycznych. Dziecko powinno także otrzymać taką wiedzę o sytuacji, jaką jest w stanie zrozumieć (zrozumienie właściwe dla wieku i etapu rozwoju). Ważne żeby były to informacje uczciwe i jasne. Warto powiedzieć, że choroba nie jest zakaźna (jeśli tak faktycznie jest) i nie można się nią zarazić poprzez kontakt z chorym.

WARTO WIEDZIEĆ



<http://tematy.edziecko.pl/szukaj/edziecko/%C5%BCa%C5%82oba+dziecka>

Wiele dzieci czuje złość, lęk, niepewność, bezradność i troskę, gdy rodzic cierpi i musi być pod stałą opieką lekarską. Dlatego rozmowa o chorobie i o chorym jest dla nich ważna. Duże znaczenie ma także spędzenie czasu w szpitalu, hospicjum czy w domu z chorym. Warto dzieci przygotować na to jak będzie przebiegać wizyta u chorego (to co zobaczą, może być bardzo odległe od tego, co sobie wyobrażają). Takie wizyty pozwalają na domknięcie wielu spraw, powiedzenie ważnych słów, wykonanie ważnych gestów z obu stron. Uważa się, że dobrze jest jeśli dziecko może pożegnać się z rodzicem i być przy nim w chwili śmierci. Dziecko potrzebuje także zapewnienia, że cokolwiek się stanie z rodzicem, będzie miał kto się o niego zatroszczyć.

Bibliografia

KEIRSE Manu. Smutek dziecka : jak pomóc dziecku przeżyć stratę i żałobę? Radom : Polskie Wydawnictwo Encyklopedyczne, 2005. ISBN 83-89862-27-1.

DODZIUK Anna. Żal po stracie, czyli o przeżywaniu żałoby. Warszawa : Instytut Psychologii Zdrowia, 2007. ISBN 978-83-60747-06-3.

Anna Wesołowska

Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie. Filia w Mławie.

O asertywności słów kilka...

*"Są tylko trzy możliwe postawy w relacjach międzyludzkich.
Pierwsza polega na braniu pod uwagę wyłącznie własnej perspektywy i ignorowaniu innych osób [...]
Druga [...] to przedkładanie racji innych przed własnymi [...] Trzecia to złoty środek [...]
Stawiasz siebie na pierwszym miejscu, ale bierzesz pod uwagę racje innych osób"*

Joseph Wolpe

W ostatnim czasie niezwykle modnym i dość często używanym słowem jest „asertywność”. Skąd bierze się ta popularność? I co właściwie ono znaczy? Odpowiedzi na te i inne pytania znaleźć można w tym właśnie tekście.

Asertywność, zdaniem P. Mansfield to nic innego jak: „*wiara w siebie, ale jednocześnie szacunek dla uczuć i potrzeb innych; oznacza szukanie nowych dróg dla wyrażenia swojego „ja” odpowiednio do odkrytej w sobie mocy i zaakceptowanej niedoskonałości. Być asertywnym, znaczy zachowywać się w sposób, który pozwala działać we własnym, najlepiej pojętym interesie, pozwala bronić własnych opinii bez przesadnej nerwowości, akceptować własne uczucia uczciwie i bez skrępowania, nawet jeśli różnią się one od uczuć i sądów innych ludzi. Przede wszystkim zaś uczy, jak domagać się respektowania własnych praw, nie odmawiając tych samych praw innym*”¹.

Zdaniem J. Davidsona terminy asertywność i asertywny są wyrazami pochodnymi. Bycie asertywnym oznacza: „*domaganie się własnych albo czyichś praw lub występowanie w ich obronie, nie ograniczające przy tym praw kogoś innego*”². W potocznym rozumieniu asertywność oznacza po prostu umiejętność mówienia „nie”. Według Davidsona i wielu innych autorów zajmujących się tą problematyką, jest ona zdecydowanie czymś więcej. Jest to także zdolność mówienia „tak” i „być może”. „Tak” z określonymi ograniczeniami,

1 P. Mansfield, Jak być asertywnym, Poznań 1995, s. 13.

2 J. Davidson, Asertywność, Poznań 1999, s. 4.

WARTO WIEDZIEĆ

natomiast „być może” w sytuacji, gdy człowiekowi brakuje stuprocentowej pewności, a przy tym nie chce zniechęcić rozmówcy obawiając się bezpośrednio odmówić³.



<http://express.bydgoski.pl/227878,Z-szacunkiem-do-siebie-i-innych.html>

M. Kuśpit stoi na stanowisku, że bycie asertywnym wspiera jednostkę w realizowaniu zamierzonych celów i odnoszeniu sukcesów. Jest to zasadne w momencie, gdy coraz popularniejsze staje się przekonanie o tym, że o powodzeniu w życiu decydują nie tylko zdolności czy talenty człowieka, ale też w dużej mierze takie jego cechy jak śmiałość, przebojowość i pewność siebie. I tu właśnie asertywność rozumiana jako: „wyuczona umiejętność polegająca na swobodnym wyrażaniu swoich myśli, uczuć, pragnień w sposób niekrzywdzący innych”, okazuje się odgrywać niebagatelną rolę. „Asertywność nie jest wrodzona, pojawia się w toku uczenia się w rozmaitych sytuacjach konkretnego sposobu przeżywania i reagowania”⁴. Skoro więc nie jest cechą wrodzoną, dla każdego z nas istnieje szansa pozyskania zdolności bycia asertywnym, która wydaje się być niewątpliwie korzystną ze społecznego punktu widzenia umiejętnością. Poniżej zaprezentowane zostaną trzy zestawienia praw człowieka pozostających w związku z asertywnością.

³ Ibidem, s. 5.

⁴ M. Kuśpit, Kształtowanie zachowań asertywnych cz. I, Remedium 2005, nr 3, s. 14.

WARTO WIEDZIEĆ

Katalog asertywnych praw człowieka według Herberta Fensterheima⁵:

„Masz prawo do wyrażania siebie, swoich opinii, potrzeb, uczuć – dopóty, dopóki nie ranisz innych.

- ✘ Masz prawo do wyrażania siebie, nawet jeśli rani to kogoś innego – dopóki twoje intencje nie są agresywne.*
- ✘ Masz prawo do dysponowania swoim ciałem, czasem i własnością – o ile to, co robisz, nie rani innych.*
- ✘ Masz prawo do przedstawiania swoich próśb – dopóki uznajesz, że inni mają prawo odmówić.*
- ✘ Są sytuacje, w których kwestia praw poszczególnych osób nie jest jasna. Zawsze jednak masz prawo do przedyskutowania tej sytuacji z drugą osobą.*
- ✘ Masz prawo do korzystania ze swoich praw”.*

Katalog praw człowieka związanych z asertywnością według Shan Rees i Roderick S. Graham⁶:

„Prawo do robienia wszystkiego, co nie narusza praw innych ludzi.

- ✘ Prawo do zachowania się w sposób asertywny lub nieasertywny.*
- ✘ Prawo do dokonywania wyborów.*
- ✘ Prawo do zmiany.*
- ✘ Prawo do dysponowania swoim ciałem, czasem i własnością.*
- ✘ Prawo do wyrażania opinii i przekonań.*
- ✘ Prawo do myślenia dobrze o sobie.*
- ✘ Prawo do wyrażania życzeń.*
- ✘ Prawo do ekspresji swojej seksualności.*
- ✘ Prawo do posiadania potrzeb i pragnień.*
- ✘ Prawo do marzeń.*
- ✘ Prawo do informacji.*
- ✘ Prawo do dóbr i usług, za które zapłaciłeś.*
- ✘ Prawo do niezależności i nieingerencji ze strony innych.*

5 M. Moneta-Malewska, J. Malewska, Nie, które buduje, Warszawa 2004, s. 17.

6 Ibidem, s. 17-18.

WARTO WIEDZIEĆ

- ✘ *Prawo do odmowy i sprzeciwu.*
- ✘ *Prawo do poszanowania ze strony innych”.*

Katalog praw człowieka według Roberta Sharpe⁷:

- ✘ *„Prawo do zmiany zdania.*
- ✘ *Prawo do popełniania pomyłek.*
- ✘ *Prawo do podejmowania decyzji lub wypowiedzania opinii bez konieczności ich uzasadniania.*
- ✘ *Prawo do powiedzenia „nie wiem” i „nie rozumiem”.*
- ✘ *Prawo do przeżywania i wyrażania uczuć zarówno pozytywnych, jak i negatywnych, bez jednoczesnego oceniania tego jako słabości lub czegoś niewłaściwego.*
- ✘ *Prawo do nieangażowania się w problemy innych ludzi, jeśli nie mamy na to ochoty, siły, czasu lub możliwości.*
- ✘ *Prawo do odmowy.*
- ✘ *Prawo do oceniania siebie i własnego postępowania oraz do ponoszenia konsekwencji własnych działań.*
- ✘ *Prawo do bycia sobą bez konieczności podejmowania działań na rzecz innych ludzi.*
- ✘ *Prawo do robienia tego wszystkiego bez konieczności podawania uzasadnień”.*

⁷ Ibidem, s. 18.

WARTO WIEDZIEĆ



<http://dojoblog.ro/wp-content/uploads/2013/03/urlet.jpg>

R. Alberti i M. Emmons w swojej publikacji wskazują dziesięć cech asertywnego zachowania. Są to: zapewnienie możliwości autoekspresji; szanowanie praw innych osób; uczciwość; bezpośredniość i zdecydowanie; równość obu stron i umożliwienie każdej z nich szansy osiągnięcia zysków; werbalność samego komunikatu (uczucia, prawa, fakty, opinie, żądania, granice); niewerbalność stylu komunikatu (kontakt wzrokowy, głos, postawa, wyraz twarzy, gesty, dystans, wyczucie czasu, płynność, słuchanie); dostosowanie do osoby i przypadku; społeczna odpowiedzialność, wyuczalność⁸.

J. Davidson twierdzi, że: „*droga do rozwijania sztuki skutecznej asertywności wiedzie poprzez nabranie większej pewności siebie*”. Ta ostatnia jest z kolei niczym innym, jak tkwiącym w głębi duszy przekonaniem, że jest się dobrym człowiekiem, który zasłużył na to, co ma swoją ciężką pracą⁹. Fundamentem tak rozumianej pewności siebie jest z kolei poczucie własnej wartości, budowane, zwłaszcza w początkowym okresie życia człowieka, głównie w oparciu o sądy na temat nas samych, naszych umiejętności i podejmowanych przez nas aktywności. Z tego właśnie powodu niezwykle istotnym jest wyrobienie w sobie nawyku eksponowania zalet dzieci i ich potencjału¹⁰. Tego rodzaju pozytywne wzmocnienie zapoczątkuje w przyszłości, stanie się bowiem budulcem poczucia własnej wartości. Wtedy człowiek zyska energię do walki z negatywnym wpływem tzw. „toksycznych” ludzi, z jakimi

8 R. Alberti, M. Emmons, *Asertywność: sięgaj po to, czego chcesz, nie raniąc innych*, Gdańsk 2002, s. 65.

9 J. Davidson, op. cit., s. 49.

10 P. Santagostino, *Poczucie własnej wartości : jak sobie radzić z dzieckiem w wieku 0-7 lat?*, Kraków 2004, s. 141.

WARTO WIEDZIEĆ

zdarza się konfrontować każdemu z nas, nawet ludziom sławnym i bogatym. L. Glass w swojej książce podaje liczne tego przykłady, m.in. przypadek Lauren Hutton, która usłyszała, że nigdy nie zostanie modelką oraz wiele innych nieprzychylnych uwag pod swoim adresem, dotyczących wyglądu (krzywy nos, dalekie od ideału zęby). Hutton nie poddała się temu toksycznemu wpływowi, lekceważyła wspomniane uwagi, nie pozwoliła się unieszczęśliwić i robiła swoje. Dziś jest jedną z najbardziej cenionych modelek na świecie. Jej przykład ilustruje doskonale, że radzenie sobie z ludźmi, którzy uprzykrzają nam życie, stając na drodze każdego z nas wymaga siły i pewności siebie. A stąd już, w świetle przytoczonych wyżej rozważań, tylko krok do asertywności¹¹.

Asertywne „nie” będące wyrazem sprzeciwu czy zaprzeczenia, podbudowane treścią, uczuciami i wewnętrznymi przekonaniem wzmacnia wiarę we własne siły i potencjał, pomaga nawiązywać i podtrzymywać relacje, jest też fundamentem pozytywnego stosunku nie tylko do samego siebie, ale też względem środowiska zewnętrznego¹². Asertywność ułatwia odnalezienie się w świecie i kształtowanie *dobrych relacji z innymi przez pryzmat dobrych relacji z samym sobą*¹³. Jednostki asertywne są autentyczne, otwarte w kontaktach z innymi ludźmi, dynamiczne i konsekwentne w dążeniu do celu. Charakteryzuje je szacunek do innych i samych siebie oraz poczucie wpływu na własne życie. Brak umiejętności asertywnych skutkuje przesadną agresywnością bądź uległością. Z uwagi na fakt, że zachowania asertywne są składową obszernego wachlarza umiejętności społecznych związanych z komunikacją, wyrażaniem uczuć i przyjmowaniem ocen, stosując odpowiednie ćwiczenia można niewielkimi krokami kształtować poszczególne komponenty tego systemu. Treningi asertywności łączone niekiedy z różnymi technikami rozwoju osobowości jak np. odgrywanie ról, psychodrama, trening wrażliwości, praca z ciałem czy analizowanie sytuacji z przeszłości, pomagają uczestnikom korygować kontakty międzyludzkie i realizować zamierzone cele. Stosowane tu techniki to m.in.: komunikacja (zarówno werbalna, jak i niewerbalna), kontrola i obniżenie lęku oraz gniewu, praca nad maksymalizacją szacunku wobec własnej osoby, świadomość swojego „ja” i innych ludzi w sytuacjach społecznych, znajomość zasad postępowania w różnych sytuacjach. Trening asertywności ma ulepszać

11 L. Glass, Toksyczni ludzie : 10 sposobów postępowania z ludźmi, którzy uprzykrzają ci życie, Poznań 2012, s. 260, 263.

12 M. Moneta-Malewska, J. Malewska, op. cit., s. 7.

13 Ibidem, s. 8.

WARTO WIEDZIEĆ

działania konstruktywne i racjonalne, a przez to prowadzić do właściwego utożsamiania indywidualnych problemów, zdobycia umiejętności rozpoznawania emocji, bezproblemowego nawiązywania kontaktów z innymi ludźmi i generalnie rzecz ujmując dążenia do własnego rozwoju¹⁴.

Psychologowie twierdzą, że powtarzanie w myślach konkretnych zdań na własny temat funkcjonuje na zasadzie samospełniającej się przepowiedni. Ilustruje to przykład, jeśli dziecko, jest przekonane o tym, że nie poradzi sobie w danej sytuacji, to z wysokim prawdopodobieństwem można przypuszczać, że faktycznie spotka się z niepowodzeniem. I odwrotnie jeżeli jest przekonane o własnym sukcesie, z pewnością go odniesie. Zachowanie asertywne wymaga modyfikowania treści autorozmowy, w taki sposób by budować pozytywne wzmocnienie, a to bezwzględnie wymaga nie tylko chęci, ale też okupionej trudem, samodzielnej pracy. Przydatną może się tu okazać technika stopniowania myśli autorstwa Wolpe'a, polegająca na analizowaniu treści autorozmowy, „wyłapywaniu” myśli o pejoratywnym wydźwięku, zatrzymywaniu ich i zastępowaniu myślami o charakterze pozytywnym. Pracę nad asertywnym zachowaniem znacznie bowiem ułatwia umiejętność asertywnego myślenia¹⁵.

Zachowanie asertywne ułatwia wyrażanie osobistych potrzeb, prośb, uczuć [w sprecyzowany i stanowczy sposób, nie tylko za pomocą słów, ale też gestów czy mimiki, co więcej daje ono człowiekowi poczucie wpływu na własne otoczenie, a przez to również autonomii i odpowiedzialności za własne życie. M. Oleś stoi na stanowisku, że asertywne zachowanie wymaga przede wszystkim chęci, na nikim bowiem nie można wymusić modyfikacji jego postępowania. Fundamentem asertywności jest umiejętność akceptowania samego siebie, świadomość własnych silnych i słabych stron, czyli krótko rzecz ujmując bycie sobą¹⁶.

Skoro wiadomo już czym asertywność jest a czym nie, pozostaje jeszcze postawione na wstępie pytanie o popularność samego zjawiska. Dlaczego właściwie ludziom tak bardzo zależy na tym, żeby stać się asertywnymi? Według mnie przyczyną takiego stanu rzeczy są korzyści płynące z posiadania tej umiejętności. Mówiąc kolokwialnie w dzisiejszym świecie

14 M. Kuśpit, *Kształtowanie...cz. I*, op. cit. s. 14-15.

15 Ibidem, s. 15.

16 Podaję za: M. Kuśpit, *Kształtowanie zachowań asertywnych cz. II*, *Remedium* 2005, nr 5, s. 14-15.

WARTO WIEDZIEĆ

pełnym wyzwaniach, w którym „wyścig szczurów” zaczyna się właściwie już w szkolnych murach, bycie asertywnym zwyczajnie się opłaca. Świadomość własnych praw, szanowanie praw innych i poczucie wpływu na własne życie, będące „esencją” asertywności znacznie ułatwiają życie. Sprawiają, że ludzie nie boją się podejmowania nowych wyzwań, są pewni siebie i dążą do rozwoju swojego indywidualnego potencjału, a stąd już prosta droga do osiągnięcia życiowego sukcesu zarówno na płaszczyźnie rodzinnej, jak i zawodowej.

Na koniec chciałabym podkreślić raz jeszcze jedną ważną rzecz. Nie rodzimy się z asertywnością, ale w każdym wieku możemy się tej cennej umiejętności społecznej nauczyć. Jeśli zatem jesteś osobą asertywną, to wspaniale. Jeżeli jednak nie, no cóż... wszystkie możliwe źródła podają, że możesz się nią stać. Myślę więc, że warto spróbować. Powodzenia!!!

Bibliografia

ALBERTI Robert, EMMONS Michael. Asertywność : sięgaj po to, czego chcesz, nie raniąc innych. Gdańsk : Gdańskie Wydaw. Psychologiczne, 2002. ISBN 83-87957-83-6.

DAVIDSON Jeff. Asertywność. Poznań : Dom Wydawniczy „Rebis”, 1999. ISBN 83-7120-781-6.

GLASS Lillian. Toksyczni ludzie : 10 sposobów postępowania z ludźmi, którzy uprzykrzają ci życie. – Wyd. 2 popr. Poznań : Dom Wydawniczy „Rebis”, 2012. ISBN 978-83-7510-427-1.

KUŚPIT Małgorzata. Kształtowanie zachowań asertywnych cz. I. Remedium 2005, nr 3, s. 14-15.

KUŚPIT Małgorzata. Kształtowanie zachowań asertywnych cz. II. Remedium 2005, nr 5, s. 14-15.

MANSFIELD Patricia. Jak być asertywnym. Poznań : Wydaw. Zysk i S-ka, cop. 1995. ISBN 83-7150-070-X.

MONETA-MALEWSKA Maria, MALEWSKA Joanna. Nie, które buduje. Warszawa : Wydaw. Szkolne i Pedagogiczne, 2004. ISBN 83-02-08932-X.

SANTAGOSTINO Paola. Poczucie własnej wartości : jak sobie radzić z dzieckiem w wieku 0-7 lat?. Kraków : „eSPe”, 2004. ISBN 83-89645-41-6.

Bożena Lewandowska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

Sleeveface pomysłem na popularyzację czytelnictwa i biblioteki

Sleeveface jest techniką fotografowania osób z zasłoniętą częścią ciała przez okładkę książki, czasopisma bądź płyty. Polega na dopasowywaniu zdjęć z okładek płyt winylowych do ludzi, różnych sytuacji i miejsc w ten sposób, że okładka widoczna jest jako część twarzy, sylwetki, ciała.

Jak wykonać *sleeveface*?

Wybraną okładkę ulubionej książki (płyty) należy wstawić w zdjęcie twarzy lub sylwetki. Odpowiednio dobrany strój czy tło powinny idealnie harmonizować się z okładką książki (płyty). Przyjęcie pozy przez osobę fotografowaną jest dopełnieniem prezentowanej okładki. Efektem pracy jest złudzenie prezentujące połączenie sylwetki fotografowanej osoby z osobowością czytelnika. Wszystko oczywiście zależy od inwencji twórcy i jego wkładu pracy – tylko wówczas powstaną interesujące, kreatywne i zabawne prace.

Projekt ten może mieć zastosowanie z powodzeniem w bibliotekach do promocji czytelnictwa. W tym celu można wykorzystać książki, nowości biblioteczne, czasopisma prenumerowane w bibliotece czy też zilustrować cytaty związane z książką czy czytelnictwem. Do każdej wybranej okładki należy wybrać odpowiednią stylizację, ubrania odpowiadające kolorem tym z okładek. Tłem do wykonania *sleeveface* może być biblioteka lub każde inne pomieszczenie, np. związane z okładką. Gotowy album zdjęć można zamieścić na profilu szkoły, biblioteki czy na portalu społecznościowym. Tego typu projekt jest świetną formą aktywizacji dzieci i młodzieży, ujawnienia ich talentów, pokonania nieśmiałości. Kolejnym i niemniej ważnym efektem będzie zapewne zacieśnienie więzi z biblioteką oraz wzrost liczby zapytań o dostępność polecanych w ten sposób książek.

WARTO WIEDZIEĆ



<http://warsztatybibliotekarskie.pedagogiczna.edu.pl/nr-22015-46/sleeveface/nggallery/page/1>

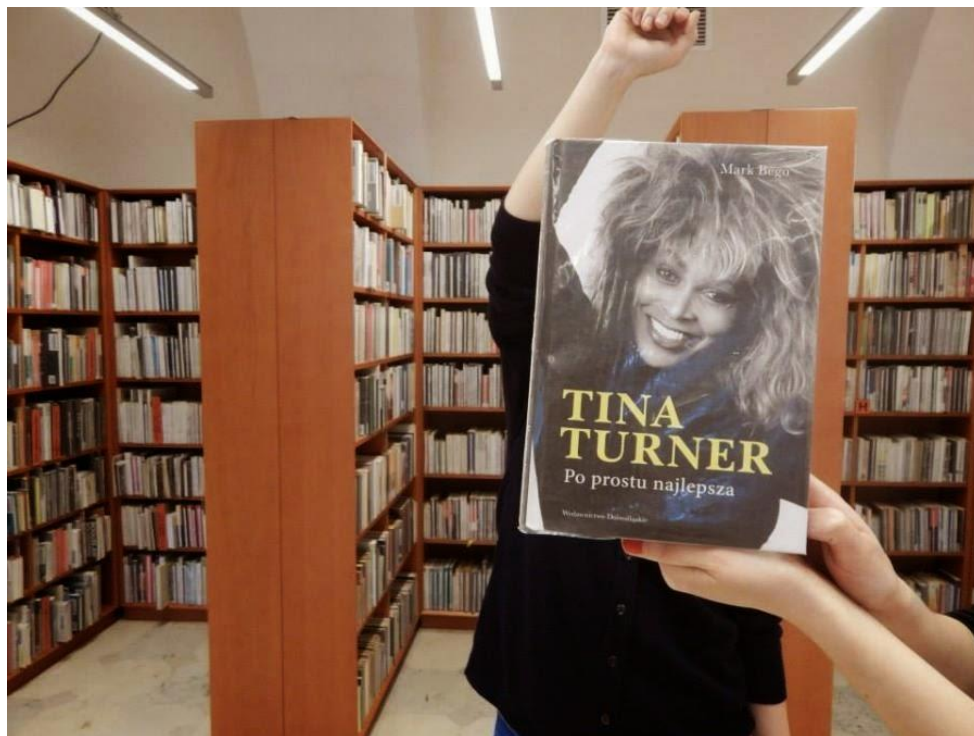


<http://www.lustrobiblioteki.pl/2014/03/sleeveface-w-wydaniu-bibliotekarzy-i.html>

WARTO WIEDZIEĆ

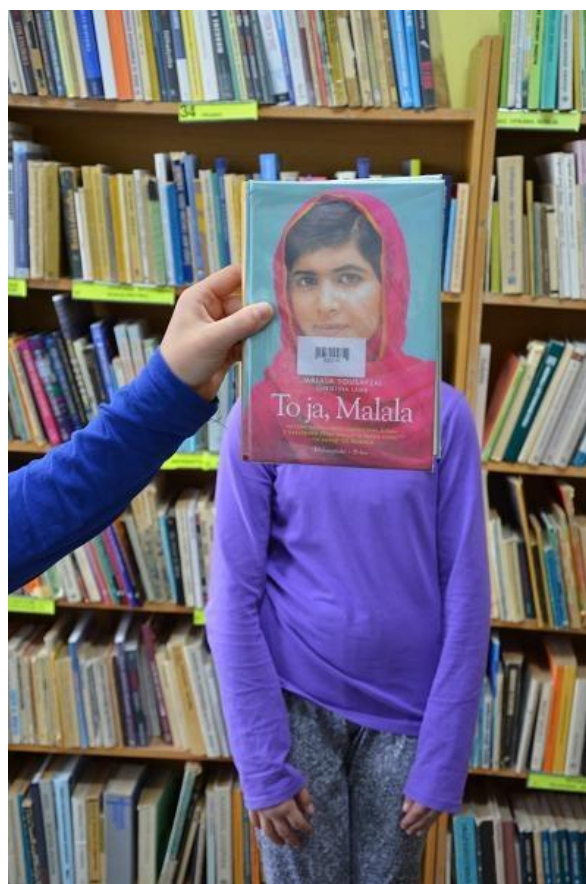


<https://lh3.googleusercontent.com/-7mo8vjoCAI4/VuF1otAWtHI/AAAAAAAAAJGo/IHBrXM6-e3Q/s640-Ic42/DSCF6867.JPG>

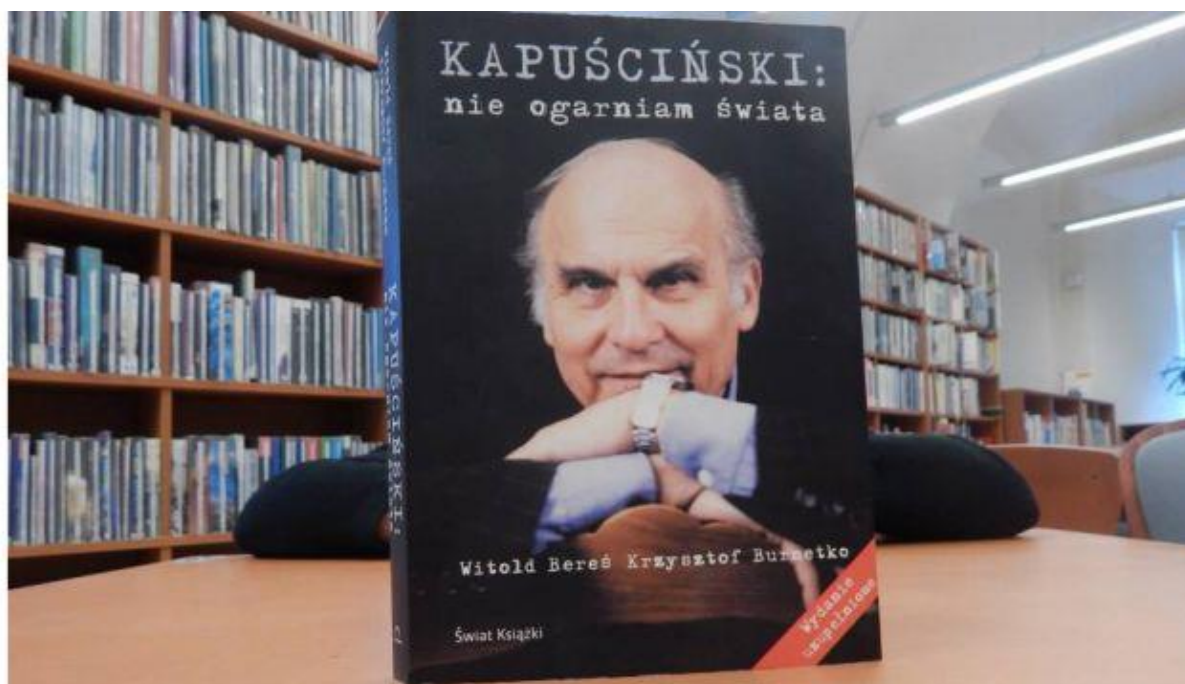


<http://www.lustrobiblioteki.pl/2014/03/sleeveface-w-wydaniu-bibliotekarzy-i.html>

WARTO WIEDZIEĆ

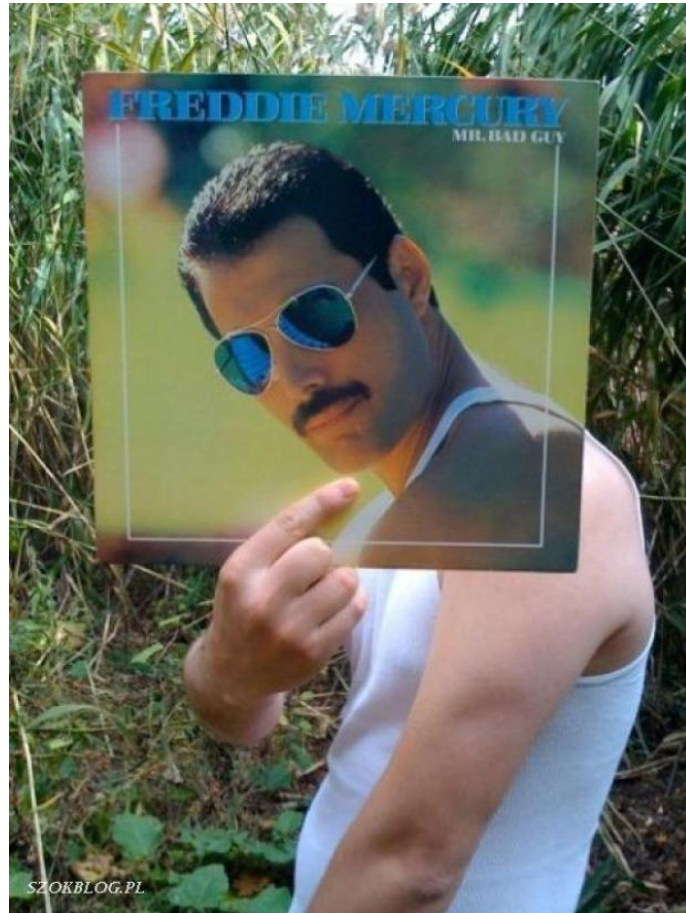


<http://www.jaswily.naszgok.pl/n.sleeveface-czyli-ubierz-sie-w-ksiazke>



<http://www.tvp.info/14466732/nie-takie-szytwe-jak-je-maluja-bibliotekarki-szaleja-w-sieci>

WARTO WIEDZIEĆ



<http://szokblog.pl/Kola%20z-ok%20adkami--p%20yt-winylowych/Blog/1345247346304>

Bibliografia

Rafińska Elżbieta. Sleeveface. Sposób na promocję książki w przestrzeni internetowej. Biblioteka w Szkole 2016, nr 2, s. 5-9.

Sleeveface – czyli jak niestandardowo wykorzystać książki w szkole,

<http://blogiceo.nq.pl/wlaczsie/2016/05/17/sleeveface-czyli-jak-niestandardowo-wykorzystac-ksiazki-w-szkole/>, dostęp 7.12.2016 r.

Biblioteki cyfrowe

Biblioteki cyfrowe to obecnie bardzo dynamicznie rozwijające się repozytoria wartościowych zasobów elektronicznych (zdigitalizowanych i tych, które powstały w postaci elektronicznej, tzw. *born digital*). Jeszcze do niedawna pod pojęciem biblioteki rozumiano klasyczną księżnicę gromadzącą zasoby głównie papierowe. Dziś biblioteki cyfrowe cieszą się coraz większym zainteresowaniem użytkowników, umożliwiając bowiem zdalne korzystanie z bardzo wielu rodzajów zasobów bibliotek, muzeów i archiwów - w postaci elektronicznej.



<http://naukawpolsce.pap.pl/aktualnosc/news,402970,publikacje-pracownikow-icm-w-otwartym-dostepie.html>

Dobrą bibliotekę cyfrową powinny cechować bogate i dostosowane do potrzeb użytkowników zasoby. W zależności od tego, czy mamy do czynienia z masową digitalizacją, powolnym procesem udostępniania dzieł, czy też gromadzeniem zasobów od początku dostępnych w formie elektronicznej (*born digital*), biblioteki cyfrowe pełnią różne funkcje i służą różnym użytkownikom.

Podstawowymi celami bibliotek cyfrowych jest umożliwienie czytelnikom dostępu do zasobów cyfrowych poprzez Internet oraz długotrwałe zabezpieczenie tradycyjnej postaci dokumentów bibliotecznych w postaci wysokojakościowych kopii cyfrowych. Biblioteki cyfrowe bazują często na międzynarodowych standardach oraz dobrych praktykach opracowanych przez bibliotekarzy i informatyków. Dzięki tym standardom możliwe jest tworzenie repozytoriów, w których są przechowywane metadane, a ich przeszukiwanie umożliwia m.in. serwis Oaister.

Rozwój bibliotek cyfrowych

WARTO WIEDZIEĆ

Biblioteki cyfrowe mają bardzo krótką historię. Prace koncepcyjne dotyczące ich kształtowania trwają od lat 60 XX wieku, jednak początki powstawania tego typu repozytoriów to dopiero lata 90. Obecnie działające na świecie biblioteki cyfrowe mają różnorodne funkcje, zasoby, sposoby organizacji zbiorów i dostępu do nich, a także zróżnicowany zasięg terytorialny. W Polsce działa 18 bibliotek cyfrowych mających bardzo zróżnicowane zasoby. Pierwszą biblioteką cyfrową była Polska Biblioteka Internetowa, która została oficjalnie udostępniona 1 września 2003 roku. Zasadniczym celem jej powołania było wyrównanie szans dostępu do różnorodnych publikacji wydanych dotychczas w języku polskim osobom pochodzącym z małych miast, wsi czy innych regionów oddalonych od ośrodków akademickich i kulturalnych, gdzie komputer z łączem internetowym może stanowić jedyne narzędzie kontaktu z dorobkiem literatury i kultury. Realizacją projektu zajął się powołany w Komitecie Badań Naukowych Departament Promocji Społeczeństwa Informacyjnego. Przedsięwzięcie to było jednak zdecydowanie nieudane. Przez kilka pierwszych lat liczba zdigitalizowanych zasobów rosła bardzo powoli. Popełniano też błędy w przygotowaniu materiałów, np. liczne błędy literowe. W porównaniu z innymi bibliotekami cyfrowymi w Polsce, które powstały w tym samym okresie lub później, np. Wielkopolską Biblioteką Cyfrową, Małopolską Biblioteką Cyfrową, Kujawsko-Pomorską Biblioteką Cyfrową, PBI nadal udostępnia mniejszą liczbę dokumentów, choć rośnie ona w ostatnich latach dynamiczniej niż na początku. Duże zastrzeżenia budzi też jej funkcjonalność, szczególnie ograniczone możliwości wyszukiwawcze (przede wszystkim brak opcji wyszukiwania rzeczowego).



<http://naukawpolsce.pap.pl/aktualnosci/news,390473,federacja-bibliotek-cyfrowych-udostepnia-juz-ponad-1-mln-obiektow.html>

Od 2002 r. polskie biblioteki cyfrowe rozwijają się na jednolitej platformie cyfrowej dLibra. Prace badawcze związane z omawianym systemem rozpoczęły się w Poznańskim Centrum Superkomputerowo-Sieciowym (PCSS) w 1996 roku. W 1998 roku opracowano pierwszy prototyp oprogramowania do tworzenia takich bibliotek. Na podstawie doświadczeń zebranych przy jego budowie w 1999 roku zdefiniowano nowe założenia projektowe stanowiące bazę dla rozwoju

WARTO WIEDZIEĆ

platformy dLibra. W październiku 2002 roku uruchomiono Wielkopolską Bibliotekę Cyfrową.

Dynamiczny rozwój WBC zapoczątkował w Polsce proces tworzenia bibliotek cyfrowych. W listopadzie 2004 roku uruchomiona została Biblioteka Cyfrowa Politechniki Wrocławskiej, która rok później, po zmianie nazwy, stała się drugą regionalną biblioteką cyfrową w Polsce – Dolnośląską Biblioteką Cyfrową. We wrześniu 2005 roku na UMK w Toruniu uruchomiona została Kujawsko-Pomorska Biblioteka Cyfrowa, pierwszy w Polsce projekt sfinansowany częściowo z funduszy Unii Europejskiej. Od tego momentu liczba ogólnodostępnych instalacji oprogramowania dLibra w naszym kraju zaczęła gwałtownie rosnać.

Kolejny etap budowy sieci rozproszonych bibliotek cyfrowych i repozytoriów w Polsce wiąże się z powstaniem w czerwcu 2007 r. Federacji Bibliotek Cyfrowych (FBC). Serwis jest zbiorem zaawansowanych usług sieciowych, opartych na zasobach dostępnych w polskich bibliotekach cyfrowych i repozytoriach uruchomionych w sieci PIONIER. Zasoby te są współtworzone przez różne instytucje – przede wszystkim wyższe uczelnie, biblioteki, archiwa, muzea i ośrodki badawcze. Serwis FBC utrzymywany jest przez Poznańskie Centrum Superkomputerowo-Sieciowe działające przy Instytucie Chemii Bioorganicznej PAN, a za jego rozwój odpowiada Zespół Bibliotek Cyfrowych PCSS. Główne cele serwisu to ułatwienie korzystania z zasobów polskich bibliotek cyfrowych i repozytoriów, zwiększenie ich widoczności i popularyzacja w Internecie, udostępnianie ich użytkownikom a także twórcom nowych, zaawansowanych usług sieciowych opartych na tych zasobach.

Analiza zawartości polskich bibliotek cyfrowych wykazuje, że najczęściej digitalizowane były kiedyś czasopisma i gazety o zasięgu regionalnym. Obecnie w polskich kolekcjach dominują głównie zbiory tekstowe. Polskie biblioteki cyfrowe zawierają też niewielki odsetek materiałów współczesnych, czyli takich, na które nie wygasły prawa autorskie.

Bibliografia

WAŁEK Anna. Biblioteki cyfrowe na platformie dLibra. Warszawa : Wydawnictwo SBP, 2009. ISBN 978-83-61464-12-9.

WARTO WIEDZIEĆ

ŚLASKA Katarzyna, CICHA Joanna. Biblioteki cyfrowe w Polsce. Poradnik Bibliotekarza, nr, s. 8-11.

GŁOWACKA Ewa. Jakość bibliotek cyfrowych – aspekty i kryteria oceny. E-mentor [Dokument elektroniczny]. 2011, nr 2 <http://www.e-mentor.edu.pl/artykul/index/numer/39/id/828>, dostęp 15.11.2016 r.

Biblioteka Cyfrowa Otwórz Książkę



<http://otworzksiazke.ceon.pl/>

serwis oferuje ponad 300 tytułów, przede wszystkim z nauk społecznych – socjologia, psychologia, ekonomia oraz humanistycznych – historia, kulturoznawstwo, literaturoznawstwo.

Otwórz Książkę to cyfrowa kolekcja książek naukowych polskich uczonych reprezentujących różne dziedziny wiedzy. W skład kolekcji wchodzi przede wszystkim książki niedostępne już na rynku w wersji drukowanej, poszukiwane ze względu na wartość naukową i edukacyjną. Obecnie

Serwis Otwórz Książkę prowadzony jest w ramach Platformy Otwartej Nauki działającej w Interdyscyplinarnym Centrum Modelowania Matematycznego i Komputerowego Uniwersytetu Warszawskiego (ICM UW). Projekt objęty jest honorowym patronatem Prezesa Polskiej Akademii Nauk. Realizowany był przy wsparciu udzielonym przez Islandię, Liechtenstein, Norwegię, poprzez dofinansowanie ze środków Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz Norweskiego Mechanizmu Finansowego w ramach Funduszu Stypendialnego i Szkoleniowego.

Proces umieszczania publikacji w kolekcji Otwórz Książkę:

- autor wyraża zgodę na udostępnienie książki w serwisie
- autor wraz z redakcją serwisu i ewentualnie w konsultacji z prawnikiem, ustalają status prawny utworu
- książka zostaje zeskanowana i poddana procesowi OCR
- książka zostaje skatalogowana i umieszczona w serwisie na licencji wybranej przez autora lub/i wydawcę

Pozycje książkowe umieszczane są na licencjach Creative Commons. Wybór licencji jest indywidualnie ustalany z każdym autorem. Publikacje dostępne są tylko w formacie PDF.

RELACJE

Anna Wesołowska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie. Filia w Mławie.

Spotkanie z doc. dr Leszkiem Zygnierem w mławskiej „Budowlance”

24 października 2016 roku w bibliotece Zespołu Szkół nr 1 im. Jerzego Ciesielskiego w Mławie przy ul. Zuzanny Morawskiej 29, z inicjatywy mławskiej filii Biblioteki Pedagogicznej, odbyło się spotkanie z doc. dr Leszkiem Zygnierem. Prelekcja zorganizowana została dzięki współpracy Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie Filia w Mławie oraz nauczycieli bibliotekarzy tejże szkoły, tj. pań: Marleny Krystkiewicz i Marty Ziębickiej. Spotkanie z pełnym pasji historykiem jak zawsze zgromadziło rzesze słuchaczy. Uczestnikami spotkania byli: dyrektor szkoły pani Urszula Makowska, gospodynie, współorganizatorzy tj. kierownik i pracownicy biblioteki pedagogicznej, nauczyciele bibliotekarze ze szkół powiatu mławskiego oraz uczniowie mławskiej „Budowlanki”.



W środowisku lokalnym dr Zygnier jest osobą powszechnie znaną, z uwagi jednak na „nieograniczony” zasięg czasopisma *Edu-Wsparcie* determinowany przede wszystkim jego charakterem chciałabym przybliżyć postać pana doktora osobom, które nie miały okazji go poznać, ani o nim słyszeć. Doc. dr Leszek Zygnier urodził się w Mławie. Tutaj też ukończył szkołę podstawową i liceum. W roku 1993 uzyskał magisterium z teologii na Katolickim

RELACJE

Uniwersytecie Lubelskim, gdzie napisał pracę magisterską na temat: „*Pozytywny wykład wiary w Apologetyku Tertuliana*”. W roku 1996 uzyskał tytuł zawodowy licencjata w zakresie teologii apostołstwa na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, a rok później na tej samej uczelni zdobył tytuł doktora nauk teologicznych. Temat doktoratu brzmiał: „*Biskupa Adolfa Piotra Szelążka koncepcja teologii*”. Poza studiami filozoficzno-teologicznymi, Leszek Zygmunt, ukończył też studia historyczne. W roku 1996 otrzymał tytuł zawodowy magistra historii na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, gdzie napisał pracę magisterską pt. „*Działalność kościelna biskupa płockiego Pawła Giżyckiego herbu Gozdawa (1439-1463)*”, a w roku 1999 uzyskał tytuł doktora nauk humanistycznych w zakresie historii na tym samym uniwersytecie. Temat jego doktoratu brzmiał: „*Biskup Jakub z Kurdwanowa herbu Syrokomla (1396-1425)*”. Droga zawodowa doktora Zygnera była początkowo związana z Toruniem. W latach 1993-2001 był nauczycielem religii, historii i wiedzy o społeczeństwie w tamtejszym Zespole Szkół nr 7, natomiast na przestrzeni lat 1999-2011 pełnił funkcję adiunkta w Zakładzie Historii Kościoła Instytutu Historii i Archiwistyki Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. W latach 2001-2009 dr Zygmunt był kierownikiem Polskiej Misji Historycznej w Getyndze, a w okresie 2001-2004 pracownikiem naukowym *Max-Planck-Institut für Geschichte* w Getyndze. W latach 2009-2010 był dziekanem Wydziału Humanistycznego w Mławie Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Ciechanowie. Od roku 2009 pełni funkcję dyrektora Stacji Naukowej im. prof. Stanisława Herbsta w Mławie. W roku 2010 objął stanowisko prorektora Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Ciechanowie, a od roku 2012 jest rektorem tejże uczelni. Obszar zainteresowań badawczych pana doktora jest dosyć szeroki, na stronie internetowej Stacji Herbsta można przeczytać, że znajdują się w nim: *historia kościoła i religii w Polsce oraz Europie Środkowo-Wschodniej ze szczególnym uwzględnieniem epoki średniowiecza i czasów najnowszych, historia prawa kościelnego (synody w Polsce i Europie średniowiecznej i nowożytnej), historia Mazowsza oraz dzieje życia religijnego tego terenu, dzieje Mławy i Ziemi Zawkrzeńskiej, historia społeczna średniowiecza oraz historia kultury średniowiecznej, dzieje mediewistyki polskiej XIX i XX wieku, dzieje doktryny chrześcijańskiej*

RELACJE

oraz *teologia rzeczywistości ziemskich*. Dr Zygner jest też autorem licznych publikacji¹. Teksty jego autorstwa można również przeczytać w „*Mławskim kąciku historycznym*” Tygodnika Ciechanowskiego, który przekształcono w „*Mazowieckie Impresje Historyczne*”.

Spotkanie, o którym tu mowa, rozpoczęło powitanie dra Zynera przez organizatorów i dyrekcję szkoły. Następnie jedna z uczennic przedstawiła zebrany sylwetkę tego znamienitego gościa, a wtedy można już było rozpocząć zasadniczą część spotkania. Dr Zygner, co dla nikogo ze słuchaczy nie było zaskoczeniem, w sposób niezwykle interesująco opowiadał o pracach nad tłumaczeniem książki pt. „*Księga pamięci Żydów Mławskich*”, której oryginał jak dowiedzieliśmy się w trakcie prelekcji, został wydany przez Welt-Farband Mlawer Jidn – Światowe Stowarzyszenie Żydów Mławskich w roku 1950 w Nowym Jorku w nakładzie 1000 egzemplarzy w języku jidysz. Co ciekawe książki w tym języku czyta się od końca do początku, ta informacja dla większości zgromadzonych nie była wcale rzeczą oczywistą. Dr Zygner zwrócił nam uwagę na fakt, że tę *Księgę pamięci* traktować należy jako wspomnienia i relacje mławskiej społeczności żydowskiej pisane zazwyczaj po II wojnie światowej, ale odnoszące się do okresu przedwojennego. To historie zwykłych, „normalnych” ludzi. W trakcie spotkania prelegent przybliżył nam sylwetki kilku wybitnych postaci, przedstawicieli społeczności żydowskiej, w taki czy inny sposób związanych z Mławą. Znaleźli się wśród nich: Ala Gołomb-Grinberg, (córka mławskiego nauczyciela, pielęgniarka, która ratowała z getta żydowskie dzieci. Bohaterka w pełnym znaczeniu tego słowa, która podobnie jak J. Korczak, była do końca ze swoimi podopiecznymi i zginęła wraz z nimi, oddając wcześniej pod opiekę przyjaciółce swoją jedyną córkę), Josef Opatoszu (ojciec nowelistyki jidysz), Victor Young (muzyk i kompozytor), Wiktor Alter (polityk, autor książki „*Socjalizm walczący*”).

W trakcie tego spotkania prowadzący mówił nie tylko o książce. Z właściwym dla siebie zapalem, przytaczał też opowieści z historii miasta i wizualizował je fotografiami ludzi oraz miejsc, z których większość już dziś nie istnieje, albo też zmieniała się to tego stopnia, że trudno je rozpoznać. Przykład stanowi tu nieistniejąca już dziś Synagoga przy ul. Bożniczej spalona we wrześniu 1939 r. Była to kolejna, niezwykle cenna lekcja, w trakcie której doktor Zygner zabrał uczestników w podróż śladami historii, zwracając przy tym uwagę na rolę

¹http://herbst.mlawa.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=24:dyrektor-zyciorys&catid=9:ostacji, http://herbst.mlawa.pl/index.php?option=com_content&view=article&catid=9&id=25, dostęp 25.10.2016 r.

RELACJE

i wartość przekazu międzypokoleniowego. Niesamowita wiedza naszego prelegenta, ale też dar dzielenia się nią z innymi w sposób naturalny i przystępny, z każdym kolejnym spotkaniem zachęcają do tego, żeby sięgnąć głębiej. Na koniec spotkania wszyscy obecni, a więc zarówno uczniowie, jak i nauczyciele mieli możliwość zadawania pytań i chętnie z niej korzystali. Dr Zygmunt Zygmunt, który jest redaktorem polskiego wydania „*Księgi pamięci Żydów Mławskich*”, podarował organizatorom spotkania egzemplarze wspomnianej książki.



Nasz prelegent jest osobą otwartą na różnego rodzaju inicjatywy. Mimo natłoku zajęć aktywnie działa w rodzinnym mieście. We współpracy z Miejską Biblioteką Publiczną im. Bolesława Prusa w Mławie prowadzi „*Spacerek uliczkami Mławy*”, zaś we współpracy z Biblioteką Pedagogiczną w Mławie wykłady w ramach cyklu „*Spotkania z historią Mławy*”. Obie formy działań są okazją do popularyzowania lokalnej historii i kultury. Olbrzymia frekwencja na każdym z tego rodzaju spotkań oraz niesłabnące zainteresowanie odbiorców sprawiły, że dzięki uprzejmości pana doktora, obie akcje są od jakiegoś czasu organizowane cyklicznie. Dr Zygmunt kolokwialnie mówiąc „zaraża” słuchaczy swoją pasją. Z niecierpliwością czekamy zatem na kolejne spotkanie z historią naszego miasta.

Bibliografia

<http://herbst.mlawa.pl/>, dostęp 25.10.2016 r.

ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE

Mirosława Ostrowska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

Wolontariat

Wydawnictwa zwarte

1. Maroń Dorota : Wolontariat w trzecim sektorze : prawo i praktyka. – Wrocław : Wydaw. Uniwersytetu Wrocławskiego, 2009.
2. Tokarski Zbigniew : Wolontariat w Polsce : raport z badań w latach 2000-2003. – Łódź : Wydaw. Wyższej Szkoły Humanistyczno-Ekonomicznej, 2008.
3. Wolontariat w obszarze humanistycznych wyzwań opiekuńczych/ red. nauk. Barbara Kromolicka. – Toruń : Wydaw. Edukacyjne Akapit, 2005.

Artykuły z książek

1. Kamiński Tadeusz : Wolontariat w pomocy społecznej : sprzymierzeniec czy konkurent? // W : Koncepcje pomocy człowiekowi w teorii i praktyce / po red. Zofii Frączek i Beaty Szluz. – Rzeszów : Wydaw. Uniwersytetu Rzeszowskiego, 2006. – S. 132-142.
2. Konopacki Marek : Wolontariat jako szansa i nadzieja // W : Pomoc społeczna, praca socjalna. T. 2, Teoria i praktyka / pod red. Krystyny Marzec-Holki. – Bydgoszcz : Wydaw. Akademii Bydgoskiej, 2003. – S. 531-539.

Artykuły z czasopism

1. Arczewska Magdalena : Wolontariat w instytucjach pomocy społecznej // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2011, nr 7, s. 10-14.
2. Banet Agata, Wójcik Elżbieta : Działalność Szkolnego Koła Wolontariatu // Biblioteka w Szkole. – 2006, nr 1, s. 12-13.
3. Becelewska Daniela : Wybiórczy wolontariat // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2008, nr 7, s. 23-27.

ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE

4. Białek Marta : Programy młodzieżowego wolontariatu // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2002, nr 5, s. 13-16.
5. Ciesiołkiewicz Agnieszka : Wolontariat szansą dla młodzieży // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2002, nr 5, s. 9-12.
6. Dąbrowska Izabela Edyta : Dwa miliony wolontariuszy! // Edukacja i Dialog. – 2002, nr 6, s. 47-52.
7. Dąbrowska Izabela Edyta : Działalność wolontariuszy w Przasnyszu // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2008, nr 2, s. 37-40.
8. Dąbrowska Izabela Edyta : Motywy działania wolontariuszy // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2007, nr 9, s. 47-50.
9. Dranka Ilona : Wolontariat w mojej szkole // Dyrektor Szkoły. – 2005, nr 10, s. 38.
10. Eichner Daniel, Młynarczyk-Sokołowska Anna : Praca z uchodźcami z perspektywy uczestnika programu Wolontariat Europejski // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2011, nr 10, s. 25-30.
11. Hoffmann Beata : Wolontariat jako forma aktywności młodzieży // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2013, nr 7, s. 30-34.
12. Jaklaniuk Anna Beata : Wolontariat jako forma integracji społeczności lokalnej // Dyrektor Szkoły. – 2006, nr 7, s. 52-53.
13. Kata Grzegorz : Wolontariat jako forma działania profilaktycznego // Remedium. – 2010, nr 6, s. 16-22.
14. Kowalczuk Marta : Potrzeba wolontariuszy ... // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2007, nr 9, s. 51-53.
15. Makowska Jadwiga : Wolontariusze // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 1998, nr 5, dod s. 13-15.
16. Maszczak Tadeusz : Wolontariat – jako przestrzeń edukacyjna i inkluzyjna // Wychowanie Fizyczne i Zdrowotne. – 2011, nr 11, s. 12-15.
17. Michalak Urszula : Wolontariat młodzieżowy : program wychowawczy // Biblioteka w Szkole. – 2002, nr 12, s. 9-10.
18. Pokrzycka Lidia : Młodzież w działaniu. Wolontariat Europejski // Nowa Szkoła. – 2012, nr 1, s. 53-56.

ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE

19. Pulikowska Renata : Wolontariat w świetlicy szkolnej // Świetlica w Szkole. – 2008, nr 1, s. 12-13.
20. Szuba Lucyna : Program „Nastoletni Wolontariusz” // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2004, nr 5, s. 25-26.
21. Wszółek Jan : Wolontariusze w systemie opieki nad dzieckiem // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2001, nr 5, s. 30-32.

Mirosława Ostrowska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

Technologia informacyjna w szkole

Wydawnictwa zwarte

1. Gajek Elżbieta : Komputery w nauczaniu języków obcych. – Warszawa : Wydaw. Naukowe PWN, 2002.
2. Gruba Joanna : Komputerowe wspomaganie umiejętności czytania u dzieci sześciolletnich. – Kraków : Impuls, 2002.
3. Komputer w edukacji gimnazjalno-licealnej : praca zbiorowa / pod red. Serga Kuruliszwili. – Warszawa : Wydaw. Naukowe Scholar, 2011.
4. Osiński Zbigniew : Technologia informacyjna w edukacji humanistycznej. – Toruń : Mado, 2005.
5. Penkowska Grażyna : Komputery w edukacji : od przedmiotu do metody kształcenia. – Gdańsk ; Sopot : Wydaw. Uniwersytetu Gdańskiego, 2009.
6. Raszka Renata : Komputerowe wspomaganie procesu zintegrowanej edukacji matematycznej uczniów klas pierwszych w zakresie arytmetyki. – Toruń : Wydaw. Adam Marszałek, 2008.
7. Siemieniecki Bronisław : Technologia informacyjna w polskiej szkole : stan i zadania. – Toruń : Wydaw. Adam Marszałek, 2003.
8. Technologia informacyjna w polskiej edukacji / red. Bronisław Siemieniecki. – Toruń : Wydaw. Adam Marszałek, 2003.
9. Technologia informacyjna w procesie dydaktycznym / red. Maciej Tanaś. – Warszawa : Wydaw. MIKOM, 2005.
10. Technologie informacyjne a zmiany współczesnej edukacji / red. Sergo Kuruliszwili. – Kraków : Impuls ; Warszawa : w partnerstwie z Instytutem Rozwoju Służb Specjalnych, 2014.
11. Technologie informacyjne w warsztacie nauczyciela / pod red. Jacka Migdałka i Marii Zając. – Kraków : Impuls : Uniwersytet Pedagogiczny, 2008.

ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE

12. Watała Anna : Komputerowe wspomaganie procesu kształtowania gotowości szkolnej dzieci sześciolletnich. – Toruń Wydaw. Adam Marszałek, 2006.
13. Zębakowska-Cecot Katarzyna : Technologia informacyjna w nauczaniu języków obcych. – Radom : Politechnika Radomska Wydawnictwo, 2005.

Artykuły

1. Beksińska Ewa : Komputer w nauczaniu przedmiotowym //Edukacja i Dialog. – 2006, nr 10, s. 61-66.
2. Cęcelek Grażyna : Technologia informacyjna w procesie edukacji : szanse i zagrożenia // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2010, nr 1, s. 31-38.
3. Francikowski Jacek, Kaczmarzyk Marek : Szkoła in silico czyli druga młodość komputera szkolnego // Edukacja i Dialog. – 2010, nr ½, s. 44-47.
4. Furgoł Sabina, Hojnacki Lechosław : Informatyzacja szkoły może być krokiem wstecz – dwie synergie // Edukacja i Dialog. – 2009, nr 4, s. 42-45.
5. Gregorczyk Grażyna : O alfabetyzmie komputerowym i cyfrowym słów kilka // Meritum. – 2011, nr 3, s. 94-99.
6. Gumowska Paulina : Szkoły sięgają po nowe rozwiązania // Dyrektor Szkoły. – 2013, nr 2, s. 78-80.
7. Hoffmann Beata : Komputer szansą i zagrożeniem dla rozwoju dziecka // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2013, nr 9, s. 42-47.
8. Interaktywny klucz do sukcesu edukacji // Edukacja i Dialog. – 2009, nr 11/12, s. 46-47.
9. Jagiela Jarosław, Łęski Zbigniew : Komputer w szkole // Psychologia w Szkole. – 2005, nr 1, s. 119-130.
10. Jędrzejczyk Urszula : Komputer dla każdego ucznia // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 20011, nr 9, s. 54-56.
11. Jurkiewicz Adam : Wolne i Otwarte Oprogramowanie w szkołach // Meritum. – 2012, nr 4, s. 75-79.
12. Kołodziejczyk Witold : Edukacja interaktywna alternatywą dla polskich szkół : interaktywnie znaczy nowocześniej // Edukacja i Dialog. – 2009, nr 5, s. 58-61.
13. Kołodziejczyk Witold, Kramer Bartosz : Internet w edukacji // Edukacja i Dialog. – 2010, nr ¾, s. 64-70.

ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE

14. Kraszewski Henryk : Komputer jako pomoc dydaktyczna. – Bibliogr. // Wszystko dla Szkoły. – 2009, nr 11, s. 14-16.
15. Krause Jacek : Nauka o technice czy technika nauczania? // Edukacja i Dialog. – 2009, nr 1, s. 42-45.
16. Lipszyc Jarosław : Otwarta edukacja, edukacja przyszłości // Edukacja i Dialog. – 2010, nr 5/6, s. 21-22.
17. Malinowski Mariusz : e-Technologie wspierające pracę nauczyciela. – Bibliogr. // Dyrektor Szkoły. – 2013, nr 2, s. 68-73.
18. Mencil Marek : Kapitał społeczny w szkole – niemożność implementacji? // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2013, nr 1, s. 31-33.
19. Morbitzer Janusz : Szkoła w pułapce Internetu. – Bibliogr. // Edukacja i Dialog. – 2010, nr 9/10, s. 18-27.
20. Ostrowicki Michał : Sytuacja edukacyjna w nauczaniu online // Edukacja i Dialog. – 2011, nr 5/6, s. 26-31.
21. Pawłowski Krzysztof : Technologia a nauczyciel w przygotowaniu młodego pokolenia do pełnienia aktywnej roli w społeczeństwie wiedzy // Dyrektor Szkoły. – 2009, nr 4 dod. s. 2, 4-6.
22. Pokrzycka Lidia : E – learning nowe oblicze edukacji // Nowa Szkoła. – 2012, nr 7, s. 47-51.
23. Pokrzycka Lidia : Edukacja w środowisku informacyjnym // Nowa Szkoła.- 2013, nr 1, s. 50-52.
24. Pokrzycka Lidia : Portal edukacyjnych inicjatyw edukacyjnych // Nowa Szkoła. – 2015, nr 4, s. 30-33.
25. Raczkowska Jadwiga : Edukacja przed wielką zmianą. – Bibliogr. // Problemy Opiekuńczo Wychowawcze. – 2012, nr 3, s. 10-20.
26. Raczyńska Anna : Od „ery kredy” do „epoki krzemu” // Edukacja i Dialog. – 2012, nr 5/6, s. 8-10.
27. Rostkowska Małgorzata : Odwrócona lekcja, czyli praca z otwartymi zasobami edukacyjnymi // Meritum. – 2012, nr 4, s. 49-51.
28. Solich Kornelia : Komputer w nauce czytania i pisania // Edukacja i Dialog. – 2006, nr 3, s. 55-61.

ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE

29. Taraszkiewicz Małgorzata : Czas na multitablece // Edukacja i Dialog. – 2009, nr 9/10, s. 56-60.
30. Trojan Elżbieta : Edukacyjne zastosowanie Internetu. Zestawienie Bibliograficzne // Poradnik Bibliotekarza. – 2008, nr 11, s. 35-37.
31. Zarów Anna : WebQuest. Jak wykorzystać tę metodę w nauczaniu // Biblioteka w Szkole. – 2008, nr 6, s. 6-8.

POZNAJMY SIĘ

Adam Krzemiński
Centrum Usług Wspólnych w Ciechanowie



Jestem...

z wykształcenia nauczycielem matematyki i fizyki, a obecnie dyrektorem Centrum Usług Wspólnych w Ciechanowie, gdzie obsługuje się finansowo, merytorycznie i administracyjnie oświatę ciechanowską.

W swojej pracy najbardziej lubię

realizowanie inwestycji w szkołach naszego miasta, tworzenie rzeczy, które unowocześniają edukację, które powodują, że szkoła podąża za rozwojem cywilizacyjnym. Lubię też pracę twórczą, gdzie na podstawie wielu danych trzeba tworzyć nowe koncepcje.

W mojej pracy najbardziej nie lubię...

nieoczywistego i nieprzejrzystego prawa, które wiąże ręce urzędnikom. Nie lubię też marnotrawienia czasu, co by to nie oznaczało.

Moje dalsze plany zawodowe...

Muszą pozostać moją tajemnicą.

Po pracy najchętniej...

spędzam czas z moją rodziną. Mam wrażenie, że ze względu na inne działalności społeczne, którym się oddaję, ciągle za mało czasu poświęcam najbliższym.

POZNAJMY SIĘ

Ulubiona literatura...

przede wszystkim literatura faktu, ale także szeroko rozumiana psychologia i psychoanaliza, ale też literatura specjalistyczna.

Gdybym nie był dyrektorem to...

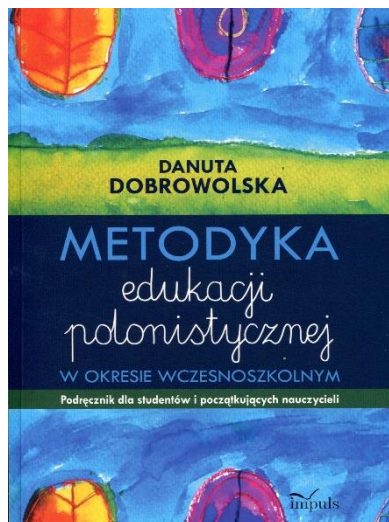
byłbym nauczycielem, bo to moja pasja. Kiedyś chciałem też być marynarzem...

WARTO PRZECZYTAĆ

Bożena Lewandowska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie



Program zajęć dydaktyczno-wyrównawczych oraz korekcyjno-kompensacyjnych dla uczniów klas 1-3 z trudnościami w czytaniu i pisaniu : edukacja polonistyczna / Alicja Tanajewska, Iwona Kiełpińska. – Gdańsk : Wydawnictwo Harmonia, 2015.

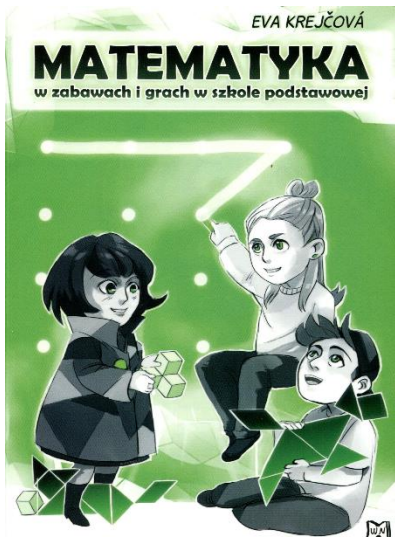


Metodyka edukacji polonistycznej w okresie wczesnoszkolnym : podręcznik dla studentów i początkujących nauczycieli / Danuta Dobrowolska. – Kraków : Oficyna Wydawnicza „Impuls”, 2015.



Moja pierwsza przygoda z literaturą : warsztaty literackie dla przedszkolaków / Olga Pawlik. – Gdańsk : Wydawnictwo Harmonia, 2013.

WARTO PRZECZYTAĆ



Matematyka w zabawach i grach w szkole podstawowej / Eva Krejčová ; [tł. Joanna Kapica-Curzytek]. – Opole : Wydawnictwo Nowik, 2016.



Kaktusy dojrzewania : scenariusze lekcji wychowawczych nie tylko dla gimnazjum / Ewa Molska. – Poznań : Wydawnictwo eMPI² Mariana Pietraszewskiego, 2011.



Nic zwyczajnego : o Wisławie Szymborskiej / Michał Rusinek. – Kraków : Wydawnictwo Znak, 2016.

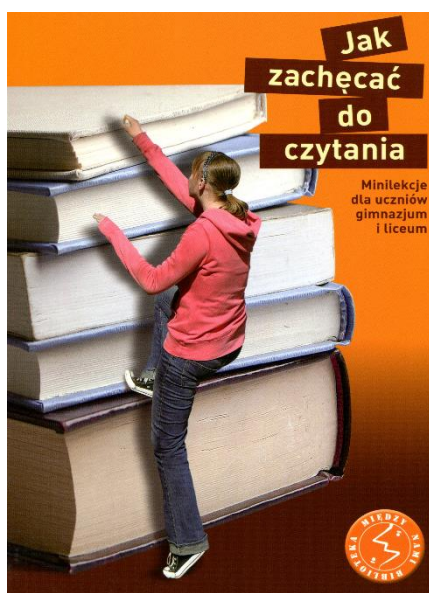
WARTO PRZECZYTAĆ



Zrozumieć świat głosek i liter / Bożena Paździo. – Gdańsk : Wydawnictwo Harmonia, 2015.

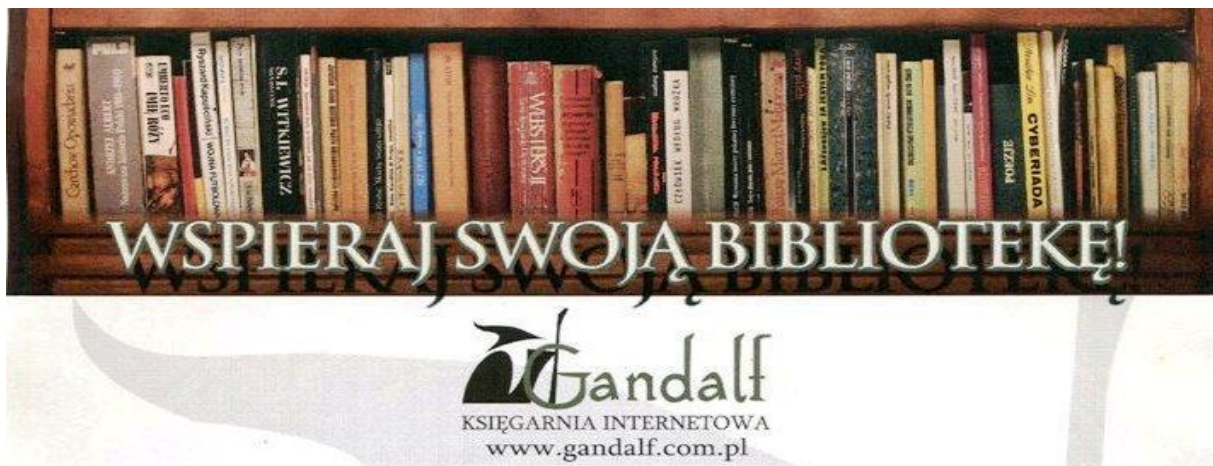


Między dzieciństwem a dorosłością : młodzież w bibliotece / pod red. Anny Marii Krajewskiej ; [aut. Grażyna Walczewska-Klimczak et al.]. – Warszawa : Wydawnictwo Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich, 2012.



Jak zachęcać do czytania : minilekcje dla uczniów gimnazjum i liceum / Kelly Gallagher ; tł. Magdalena Pagińska. – Gdańsk : Gdańskie Wydawnictwo Oświatowe, 2007.

WSPIERAJ SWOJĄ BIBLIOTEKĘ



Bibliotekarzy zachęcamy do przyłączenia się do akcji a czytelników i sympatyków naszej biblioteki informujemy, że każdy może wspomóc Bibliotekę Pedagogiczną w Ciechanowie i przez to mieć wpływ na atrakcyjność księgozbioru. Wszystkim robiącym zakupy książek w księgarniach internetowych polecamy księgarnię Gandalf, która w rankingu sklepów internetowych tygodnika "Wprost" i portalu Money.pl jest wśród liderów nieprzerwanie od kilku lat.

Nasz kod to: **jasny**

WEJDŹ NA WWW.GANDALF.COM.PL,
ZRÓB ZAKUPY, PODAJ W ODPOWIEDNIM POLU TEN KOD

jasny

ZAPEŁNIJ REGAŁY NOWYMI KSIĄŻKAMI, PRZEKAZUJĄC
SWOJE PUNKTY BIBLIOTECE.
KAŻDE ZREALIZOWANE ZAMÓWIENIE TO PUNKTY DLA
TWOJEJ BIBLIOTEKI, KTÓRE WYMIENI NA KSIĄŻKI.

NIE ZWLEKAJ. WEJDŹ NA WWW.GANDALF.COM.PL.
WESPRZYJ SWOJĄ BIBLIOTEKĘ JUŻ DZIŚ.
KAŻDA ZŁOTÓWKA MA ZNACZENIE!



KSIĘGARNIA INTERNETOWA GANDALF TO SZEROKI WYBÓR PODRĘCZNIKÓW,
POMOCY NAUKOWYCH, SŁOWNIKÓW, BELETRYSTYKI, KSIĄŻEK AUDIO ORAZ
MULTIMEDIÓW. KAŻDY ZNAJDZIE COŚ DLA SIEBIE.
ODWIEDŹ NASZĄ STRONĘ I PRZEKONAJ SIĘ SAM.

NOTY O AUTORACH

Monika Biedrzycka-Gładka – absolwentka Wydziału Informacji Naukowej i Studiów Bibliologicznych w Warszawie oraz Wydziału Psychologii Społecznej SWPS w Warszawie. Pracuje jako koordynator ds. instruktażu dla bibliotekarzy w Bibliotece Pedagogicznej w Ciechanowie a także psycholog w Społecznej Szkole Podstawowej STO w Ciechanowie. Lubi ambitną prozę i pamiętniki.

Jolanta Bilińska – nauczyciel bibliotekarz w Szkole Podstawowej nr 5 im. Władysława Broniewskiego w Ciechanowie, nauczyciel dyplomowany.

Grażyna Brzezińska –absolwentka Wydziału Bibliotekoznawstwa Informacji Naukowej Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, studiów podyplomowych z zakresu zarządzania oświatą i marketingu oraz studiów podyplomowych z zakresu bibliotek naukowych. Dyrektor Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie.

Agnieszka Kołodziejska – pracownik Wydziału Informacyjno – Bibliograficznego Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie od 2006 roku. Absolwentka Instytutu Informacji Naukowej i Bibliologii na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Bożena Lewandowska–nauczyciel bibliotekarz, pracownik Wydziału Gromadzenia i Opracowania Zbiorów w Bibliotece Pedagogicznej Ciechanowie. Autorka i prowadząca kursy na platformie zdalnego nauczania Moodle.

Anna Mieszowska – nauczyciel bibliotekarz, pracownik Wydziału Udostępniania Zbiorów Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie. Absolwentka Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Magister filologii polskiej, specjalność informacja naukowa i bibliologia. Nauczyciel mianowany.

Mirosława Ostrowska – pracownik Wydziału Gromadzenia i Opracowania Zbiorów w Bibliotece Pedagogicznej w Ciechanowie, bibliotekarz systemowy.

Sylwia Piekarska – oligofrenopedagog, nauczyciel bibliotekarz w Bibliotece Pedagogicznej w Ciechanowie, Filia w Żurominie.

Marzena Rybicka –nauczyciel dyplomowany w I LO im. Z. Krasińskiego w Ciechanowie. Absolwentka Wyższej Szkoły Pedagogiki Specjalnej im. M. Grzegorzewskiej w Warszawie, na kierunku Tyflopädagogika oraz studiów podyplomowych – Bibliotekoznawstwo

NOTY O AUTORACH

i Informacja Naukowa w Wyższej Szkole Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. Pracowała m.in. w Szkole Podstawowej nr 6, w Wojewódzkiej Poradni Wychowawczo – Zawodowej i Bibliotece Pedagogicznej w Ciechanowie. Angażuje się w projekty branżowe, prowadząc m.in. z sukcesem „Dyskusyjny Klub Książki”.

Anna Wesółwska – nauczyciel bibliotekarz Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie Filia w Mławie. Absolwentka pedagogiki społecznej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, a także Studiów Podyplomowych Bibliotekoznawstwa i Informacji Naukowej oraz Podyplomowych Studiów Kształcenia Pedagogicznego na UWM w Olsztynie. Miłośniczka książek, zainteresowania: psychologia i resocjalizacja.